

CONTES DE NADAL

23è i 24è concurs

2010 –2011

CONTES DE NADAL

23è i 24è concurs

2010 -2011

index

CONTES PREMIATS AL 23è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria alevina

Primer premi: <i>Un Nadal diferent</i> , de Laura Quella Ginesta	<u>08</u>
Finalista: <i>Una nit llarguíssima</i> , de Jordi Vilella Rossell	<u>12</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>Blanc i negre</i> , de Margot Llobera Farré	<u>16</u>
Finalista: <i>Diari de pensador</i> , de Marc Ribert Arqués	<u>20</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>Fem pessebre aquest any</i> , de Clara Garrallà Casal	<u>28</u>
Finalista: <i>El camí de la llibertat</i> , d'Elisenda González Quintana	<u>30</u>

Categoria adulta

Primer premi: <i>Els miracles no existeixen</i> , de Richard Imbernón Rios	<u>38</u>
Finalista: <i>La pedra Caraca</i> , de Ricard Poy Hervàs	<u>42</u>

CONTES PREMIATS AL 24è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria alevina

Primer premi: <i>Un Nadal en família</i> , de Mireia Fonseca Claparols	<u>54</u>
Finalista: <i>El refredat del senyor Nadal</i> , de Daniel Arqués Rubió	<u>56</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>L'estiu del Pare Noel</i> , d'Ona Pujol Puy	<u>60</u>
Finalista: <i>La carta</i> , de Canòlich Àlvarez Puig	<u>64</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>El darrer Nadal</i> , d'Andrea Moreno Consuegra	<u>68</u>
Finalista: <i>Regal de Nadal a l'aeroport JFK</i> , de Pau Riera Dejuan	<u>72</u>

Categoria adulta

Primer premi: <i>El soldat dels 100 refranys</i> , de Sònia Martí Moral	<u>78</u>
Finalista: <i>Declaració jurada sobre el filantrop barbut</i> , de David Gálvez Casellas	<u>80</u>

ACTES DELS CONCURSOS	<u>84</u>
----------------------	-----------

**CONTES PREMIATS
AL 23è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria

alevina

un Nadal diferent

L'Emma era una nena alemanya que havia nascut a la ciutat de Stuttgart feia onze anys. Per la feina del seu pare l'Emma viatjava molt. No és que se n'anés de vacances cada dos per tres, sinó que quan ho feien, l'Emma i els seus pares havien de canviar de casa, de ciutat, de vegades de país, i ella, d'escola i de companys. Sempre havia de fer nous amics i mai no sabia quan arribaria el dia en què el seu pare li diria que l'havien destinat a un altre lloc, i apa: torna a fer maletes. L'Emma li havia demanat a la seva mare de tenir una maleta petita per a ella, per endur-se a tot arreu aquelles coses de les quals no es volia separar: la seva ossa de peluix amb la qual dormia des que era una bebè; la seva col·lecció de CD de música; el seu àlbum de fotos on tenia records de tots els seus amics i amigues, dels seus avis, i dels seus viatges, i el seu diari.

A l'estiu, quan l'Emma tenia vacances de l'escola tornava a casa seva a Alemanya i passava els dies amb les seves millors amigues, anaven a la piscina, se n'anaven al molí amb la bici, i s'explicaven moltíssimes coses.

Als amics que feia allà on anava no sempre els tornava a veure, però la mare feia uns anys que li havia deixat tenir Messenger i així sempre podia estar en contacte amb els que també en tenien, enviar-se fotos, etc.

Era el mes de desembre, l'Emma havia començat aquell any el curs a Estocolm. Hi feia molt fred, però li agradava molt l'escola on anava, havia fet molts amics i estava

encantada amb la casa on vivien. Tenia un jardí on aquell any havien plantat l'arbre de Nadal i, com que ja havia nevat, un diumenge havien fet amb el seu pare un ninot molt gran de neu, i ella i els seus amiguets li havien posat una gorra, una bufanda, una escombra, una pastanaga molt gran que feia de nas, ulls i un vestit amb botons. Havia quedat molt simpàtic i l'Emma havia demanat a la mare que, aquella tarda que havia convidat els seus amics a berenar i a jugar amb boles de neu, els fes fotos per enviar-les a les seves amigues alemanyes. S'ho passava bé, però també les trobava a faltar.

Aquell any per a tota la família seria un Nadal diferent. La mare de l'Emma estava embarassada. L'Emma tindria un germanet. Estava molt impacient perquè nasqués el Pol, però els pares ja li havien explicat que això era una cosa que no es podia saber segur quan passaria. Els bebès podien néixer uns dies abans o després del que deia el metge.

La vigília de Nadal l'Emma havia quedat amb la seva amiga Mònica per passar el dia juntes. El pare de l'Emma els havia dit que els donaria una sorpresa, i les va portar a patinar en un llac que hi havia als afores de la ciutat que, com que feia tant de fred, estava gelat com una pista de patinatge de les que l'Emma coneixia. S'ho van passar molt bé. Era molt gran i hi havia molta gent, no paraven de riure, caure, riure. La Mònica patinava molt bé, i va ensenyar a l'Emma a patinar d'esquena. Van riure tant i van patinar tant que estaven supercansades. Quan el pare de l'Emma els va dir que

Laura Quella Ginesta, 10 anys

1r premi categoria alevina

anessin a dinar, van dir que sí a la primera. Mmm!, al restaurant del llac hi havia molts menús per a nens. L'Emma no va poder dir que no a la sopa ni al pollastre i la Mònica va preferir macarrons a la bolonyesa i ous ferrats.

Durant el viatge de tornada cap a casa es van adormir al cotxe, i quan es van despertar ja havien arribat. La Mònica, el dia de Nadal, el passaria amb els seus avis i tota la família, i per això els pares de les dos nenes havien decidit que podien acabar de passar el dia juntes a casa de la Mònica. La mare de la Mònica els va preparar per berenar unes creps que estaven boníssimes, i després se'n van anar a l'habitació de la Mònica a parlar de què voldrien ser quan fossin grans. L'Emma va dir que ella volia ser professora, li agradaven molt els nens, i la Mònica va dir que ella de gran volia ser cantant o ballarina. Després d'això van decidir mirar una pel·li.

Mentrestant, a casa de l'Emma, la seva mare va començar a tenir dolors dels que es tenen quan el bebè està a punt de néixer, i el pare la va portar de seguida a l'hospital.

Va sonar el telèfon a casa de la Mònica i va contestar la seva mare, era el pare de l'Emma, el Pol ja havia nascut. Tot havia anat molt de pressa i molt bé. L'Emma es va posar supercontenta i la mare de la Mònica va agafar les dos nenes i les va portar a l'hospital perquè l'Emma pogués conèixer el seu germanet.

Quan van arribar, l'Emma va abraçar la seva mare i es va atansar al Pol, estava dormint. Ella estava tan emocionada que no sabia què dir.

Les infermeres van entrar a l'habitació i l'Emma i els altres van sortir un moment fora. L'Emma sentia veus de nens petits i va demanar a una de les infermeres que va veure al passadís si hi havia nens allí. La infermera li va dir que en aquella planta també hi havia nens que estaven ingressats perquè estaven malalts i d'altres que es recuperaven perquè els havien operat.

L'Emma estava molt contenta perquè el seu germanet acabava de néixer, però es va posar una mica trista pensant en aquells nens més petits que ella i que haurien de passar la nit de Nadal a l'hospital.

Per l'Emma també seria una nit diferent, perquè mentre ella estava tafanejant pels passadissos, els seus pares havien demanat a la mare de la Mònica si l'Emma podia quedar-se a dormir a casa d'ells, ja que el seu pare es quedaria a dormir a l'hospital.

Un altre motiu d'alegria per a l'Emma, però no podia deixar de pensar en aquells nens.

Quan van arribar a casa de la Mònica van estar jugant una estona amb el conill que tenia de mascota i que es deia Floc de Neu. Era petitet però no mossegava.

Després de sopar la mare de la Mònica els va dir que se n'havien d'anar a dormir, que el Pare Noel no anava a les cases dels nens que estaven desperts. Elles ja sabien que els ho deia de broma, però a les deu se'n van anar a dormir mentre els pares es van quedar una estona mirant la tele i llegint; més tard també se'n van anar a dormir.

El dia següent es van aixecar cap a les nou. Van esmorzar qualsevol cosa i després se'n van anar ràpidament a veure els regals que el Pare Noel els havia deixat sota l'arbre. A la Mònica li havien portat: una pel·lícula de Camp Rock, un bolígraf que feia música, un coixí secret, menjar per al conill i més coses. L'Emma només va trobar dos regals perquè a casa dels altres normalment no et porten regals, però com que la mare de la Mònica tenia claus de casa de l'Emma li va dir si volia anar a mirar, i a casa seva hi va trobar un munt de contes, un estoig ple de retoladors i colors, i dos jocs de taula dels que a ella li agradaven.

Quan ja s'havien vestit, l'Emma es va posar els contes dins una motxilla i li va dir a la mare de la Mònica que ja estava preparada perquè l'acompanyés a l'hospital, i es va acomiadar de la seva amiga.

Sabeu per què l'Emma es va emportar els llibres? Doncs per explicar aquelles històries als nens i a les nenes que estaven ingressats.

Va començar per un conte, i com que ho feia d'una manera tan divertida, tots van aplaudir quan va acabar i li van dir que

els havia agradat molt i li van demanar si els en podia explicar un altre. L'Emma els va dir que sí, que mentre la seva mare estigués a l'hospital tots els dies que l'anés a visitar també els aniria a veure a ells i els explicaria una història.

L'Emma, però, va voler saber abans d'explicar una altra història com es deien els nens que hi havia en aquella sala. Eren set, tres nenes i quatre nens, i es deien Chlöe, Sandra, Mariona. Però abans de continuar presentant-se li van demanar com es deia ella, i l'Emma els va dir el seu nom. Van dir que era molt xulo i van continuar. Els nens es deien: Pere, Xavier, Jordi i Màrio.

Abans de marxar de l'hospital l'Emma va anar a veure la seva mare perquè li havia dit que tenia una sorpresa per a ella. Eren uns patins de gel. Es va posar supercontenta i li va dir a la seva mare:

—Mama, a tu què t'ha portat el Pare Noel?

La mare li va contestar:

—Els meus regals han sigut el naixement del teu germanet i el que tu has fet tots aquest dies per a aquests nens. T'estimo Emma!

I de veritat que aquell va ser un Nadal ben diferent tant per a l'Emma com per als seus pares.

una nit llarguíssima

Fa molt temps, un Nadal, el Pare Noel com cada any havia de mirar la llista de regals de tots els nens i fabricar els regals amb pols màgiques. Aquell Nadal se li havien acabat les pols màgiques. Quan se li acabaven, anava al món de les fades a buscar-les. Però aquest cop com que no tenia màgia no es va poder desplaçar. Va mirar, va buscar a tots els llocs a veure on podia trobar les pols, i no va trobar res. El Pare Noel desesperat se'n va anar a dormir. Però aquella nit no va poder dormir. Pensava i rumiava la manera com podia fer els regals. Finalment va tenir una idea! "I si faig una carta a tots els nens per demanar-los si poden venir a ajudar-me?" -es va preguntar el Pare Noel.

Dit i fet, es va posar a escriure les cartes a tots els nens del món. Van venir nens de l'Àfrica, de la Xina, dels Estats Units, del Perú, d'Andorra, etc. El Pare Noel els va explicar amb tot detall el que li havia passat. Els nens es van quedar bocabadats, però tots van tenir molt clar que l'havien d'ajudar.

Quan va acabar de parlar el Pare Noel, un nen que es deia Àlex va dir:

—Jo proposo que fem una cosa: agafem papers, cartrons, taps d'ampolles... i construïm jocs i joguines amb aquest material reciclable.

El Pare Noel, sense pensar-s'ho dos cops, ho va acceptar. Després, va preguntar si hi havia alguna altra proposta. I una altra nena que es deia Sara va proposar que amb la tristesa, amb l'alegria, amb la il·lusió, etc. podien fer joguines, per

exemple, amb la tristesa van fer un bebè que plorava, i amb l'alegria van fer un pallasso.

El Pare Noel va fer el mateix que el que havia fet amb la proposta de l'Àlex, i la va acceptar. I així doncs, entre els nens i el Pare Noel es van posar a buscar material per realitzar la proposta de l'Àlex i la de la Sara.

Entre tots van construir un coet amb la força, un gosset de peluix amb l'amor, un avió amb cartró, unes dames amb fitxes de paper i un taulell de fusta, i amb paper de diari i trossos de llana van fer moltes nines... I així, molts i molts regals!

Quan ho van acabar d'empaquetar tot, ho havien de transportar, però va dir el Pare Noel:

—Si no tenim màgia no podem fer volar els nens.

I la Mireia, una nena que estava al darrere de tot, va respondre:

—Podem transportar-nos fins al món de les fades amb un cotxe de cartró ben gran.

I així amb el cotxe de cartró van anar cap al món de les fades.

Quan hi van arribar els van explicar tot el que havia passat i els van demanar si els podien donar pols màgiques per fer volar els nens i repartir els regals a tots els nens del món. I les fades, molt emocionades, van dir que sí.

Finalment van poder fer volar els nens.

Jordi Vilella Rossell, 10 anys
Finalista categoria alevina

Tots els nens, després de la nit tan llarga, se'n van anar cap a casa seva a dormir. L'endemà, tots van tenir els regals tan especials que havien fet entre ells i el Pare Noel. Tothom estava molt content amb els seus regals, i el Pare Noel els va enviar una carta d'agraïment a cadascun d'ells.

Categoria

infantil

blanc i negre

La primera impressió va ser el color blanc: una cabana blanca amb lliteres blanques, tot immens. M'intento aixecar tot esverat i nerviós per buscar ràpidament els meus pares i germans però sento alguna cosa que m'ho impedeix, em miro el cos i veig que estic tot ple de cables enganxats per tot arreu, començant pel canell i acabant pel nas. Me'ls intento treure però de cop veig una dona vestida de blanc que ve corrents i em calma. Tinc les dues cames amb quelcom blanc que m'impedeix moure-les i quan em bellugo em fa molt mal la part de dalt de la panxa.

Estava desesperat i confús. No entenia per què portava tot allò. Li vaig preguntar a la senyora que m'havia calmat que què havia passat i on era la meva família. Ella m'ho va explicar i em va caure una llàgrima. Me la vaig mirar i em va abraçar, estava destrossat. Els meus germans i jo vivíem a Etiòpia, un dels pobles més pobres que hi ha en aquest món injust. Dic això després de despertar-me inconscient i després d'haver escoltat el que mai m'hauria imaginat, el meu país acabava de passar un terrible tsunami d'una onada de dotze metres. Hi havia milers de morts i desapareguts, quasi tots encara no identificats. Vaig pensar que, dels cinc familiars que quedaven per causa de la malària i la sida, només en quedarien ja un o dos.

Tenia el cap que em donava voltes, necessitava veure algú pròxim a mi, algun parent o amic, saber si estaven vius o morts. Donava gràcies a Déu per no haver mort, resava per tothom, veia com la gent cridava de mal i ho passava molt

malament. Estava molt cansat i desorientat però molt atent al que passava al meu voltant. Tenia deu anys i encara no sé com estic viu.

Al cap de poc la noia de blanc que em va dir que era una infermera em va dir que em ficaria un líquid perquè m'adormís perquè m'havien d'operar. Mentre dormia vaig tenir un somni. Revivia el que m'havia passat a la tragèdia. Eren les quatre de la tarda, jugava al carrer amb els meus tres germans. La meva mare va venir a portar-nos el berenar, era una galeta i un got d'aigua per a cadascun. De cop vam veure com tots els gossos, ramats de vaques i d'ovelles corrien i s'endinsaven al desert. Els meus dos germans els van seguir com si fos un joc. Jo em vaig quedar amb ma mare, sabia que alguna cosa passava. La meva mare va aixecar el cap i va cridar, em va agafar en braços i va sortir corrents. Jo no entenia el que passava. Va agafar una corda i em va lligar al més amunt possible de l'arbre centenari més antic i resistent que hi devia haver pel voltant. De cop vaig veure una cosa gegant blava que ho arrasava tot i que tenia una força brutal. Ma mare em va agafar amb tanta força que quasi no podia respirar i em va dir que m'estimava. Vaig sentir com la força dels seus braços s'anava afeblint fins que em va deixar. El tsunami era més fort per la part de baix i com que ella em va lligar molt amunt només vaig caure a sobre d'un autobús després que l'onada passés. Però ja era massa tard, a la meva mare ja se l'havia emportat allò tan monstruós. Després de caure em devia quedar inconscient perquè ja no recordava res més.

Margot Llobera Farré, 14 anys
1r premi categoria infantil

De cop vaig sentir una veu que em cridava: —Abdoulie, Adu, Abdoulie! —sense parar. Vaig obrir els ulls. Al principi hi veia borrosos però després el vaig reconèixer, era el meu germà gran Ali. Em va abraçar, estàvem els dos molt contents. Vaig mirar l'entorn i vaig veure que havia canviat d'habitació. Seguia amb els mateixos cables enganxats i sense poder-me moure. Allà només hi havia nens. Un es va apropar amb les crosse i em va demanar si estava bé i jo li vaig dir que sí. Li vaig demanar per què només hi havia nens a la sala i em va contestar baixant el cap que tots aquells eren orfes. El meu germà també va baixar el cap, ell ja ho sabia. Vaig plorar durant una setmana. Va ser molt dura aquella pèrdua tan gran.

Van passar mesos, jo ja m'havia recuperat i rebíem moltíssima ajuda dels altres països, però tot i això encara continuaven desenterrant morts. Al meu germà el van cridar per ajudar a construir cases noves. Jo m'ocupava dels més menuts. Un dia a tots els menors de catorze anys ens van traslladar a un altre poble lluny d'Etiòpia i ningú va tenir temps de dir adéu a la seva gent. No em vaig poder acomiadar del meu germà. El meu germà, ja major d'edat, va continuar la seva vida a Etiòpia.

Gent de tot el món adoptava els orfes com jo, fins que un dia em va tocar a mi. La parella va recórrer tota la cabana, nen per nen, i durant tot el trajecte la mare s'anava girant per mirar-me. Va arribar el meu torn, jo estava jugant amb un nen molt petit, per distreure'l. La mare se'm va parar

davant, l'home va continuar però la dona li va dir que hi anés. Es va agenollar i em va fer hola amb la mà, jo li vaig respondre. Els seus ulls brillaven. Van estar parlant amb la senyora que els guiava. I em va dir que aquests serien els meus pares. Me'ls vaig quedar mirant, estava satisfet perquè se'ls veia bona gent, però tenia por d'imaginar el que m'esperava. Em sentia estrany, anar a viure a un altre lloc, tenir una altra vida i família. La meva nova mare era rossa, amb els ulls marrons i bastant alta. El pare calb, ulls blaus i força musculat. Se'm van emportar d'aquell infern aquell mateix dia. No deia res. El pare que sabia una mica d'amhàric em preguntava coses.

Era al·lucinant, el cotxe. Jo n'havia vist feia poc a Etiòpia, els feien servir per transportar medicaments d'un poble a un altre, però mai havia entrat en cap. Jo anava agafat a un cinta negra que em recorria el pit fins a la cintura i després la cintura anava d'un cantó a l'altre. Tenia molta por... El meu pare em va dir que havíem arribat a l'aeroport, jo me'l vaig quedar mirant i m'anava explicant el que era. Però no va caldre, de cop va passar per sobre un ocell gegant de ferro que t'ensordia, va ser l'ensurt de la meva vida. L'experiència de l'avió va ser molt estranya, primer tenia por perquè pensava que cauria, després vaig descobrir que tenia vertigen i al mig del vol em va agafar un mal d'orella insuportable.

Vam arribar als Estats Units, vaig baixar de l'avió i feia un fred que pelava! La meva mare em va cobrir amb una jaqueta. Vam tornar a agafar el cotxe i llavors vaig veure el que ni en somnis em podia imaginar. Era perfecte. Hi havia llums de

tots els colors, de tota mena, cases gegants, gent per tot arreu i feliç, cotxes de tota mena, però el que em va sorprendre més van ser petites coses molt fredes que queien del cel. N'hi havia milions i anaven cobrint poc a poc els carrers de blanc. Vam arribar a casa. Allà ens esperava un munt de gent, familiars i amics, era tard i vam seure a taula. El primer que vaig veure va ser un porc sencer amb una poma a la boca, em va fer molta gràcia, al cantó hi havia safates plenes de menjars de tot tipus.

Vaig tenir sort que m'adoptés aquesta família. Ara, uns anys després, sé parlar anglès i visc en excel·lents condicions higièniques i sanitàries. Després de la pèrdua de tota la meua família no trobava el sentit de la vida, però ara poc a poc em vaig recuperant. Col·laboro amb una ONG que fa tasques en pro d'Etiòpia i sóc empresari. Aquesta història els meus fills em demanen que els l'expliqui abans d'anar a dormir. –Bona nit fills, i dormiu molt bé que aquesta nit el Pare Noel vindrà i us portarà molts regals, encara que el millor regal sigui la unió i la felicitat d'una família...

diari de pensador

És la nit del 29 de novembre. Fa molt de fred a la ciutat d'Innsbruck, i des de la finestra de l'hotel en el qual m'he allotjat s'observa la plaça, la qual s'ha deixat sotmetre pel blanc pur de la neu d'hivern. La poca gent que hi ha als carrers va abrigada amb anoracs gruixuts, botes, guants i bufandes per protegir-se lleugerament d'aquell fred que, de segur, desitgen treure's de sobre amb una bona tassa de xocolata calenta en arribar a casa.

Jo contemplo, expectatiu, cada ànima que recorre la passarel·la de neu per evitar passar massa temps fora al carrer, les portes que s'obren i acullen nous individus en el seu bressol, els botiguers posant el cartell de Tancat per vacances a la seva tenda... i és que aquest és el motiu del meu viatge, i el motiu pel qual estic redactant aquest diari. No estic aquí per fer vacances, ni per abandonar el pensament en frases i dites útils per als beneficiaris. Estic aquí per un motiu més profund, un motiu que va brotar de la necessitat de saber més, o, simplement, de saber el perquè de l'antiga tradició de celebrar el Nadal.

Tot va començar un matí en el qual havia de fer una visita a l'Escola Primària Pompeu Fabra de Barcelona. El motiu, simple: explicar les meves vivències com a pensador de l'actualitat a un grup de vaillets que, en un principi, pensava que estarien al cas del tema.

Així estava jo, recordant vivències, emocions, penes, davant d'uns alumnes que semblaven que estaven més atents a la

imatge que hi havia darrere la finestra que a les meves paraules. El cert és que, aquell dia, feia una nevada que hauríem de recórrer anys enrere en la història de Barcelona per recordar-la.

Jo m'adonava que estaven desinteressats, fins i tot la mateixa professora, que va optar per posar-se a corregir controls. Era conscient que si no aconseguia sortir de la meua pròpia història perdria la noció del temps i em veuria en una classe més similar a un dormitori. Per això, l'únic que vaig poder formular en aquell moment, va ser:

—Alguna pregunta?

No vaig veure cap braç alçat, així que em disposava a dir bon dia i a marxar d'aquella aula. Però una veu m'ho va impedir. Era la veu d'un nen, un d'aquells hipnotitzats mirant el paisatge. Li vaig dir si podia repetir el que havia dit, i em va contestar, amb un fil de veu i sense deixar de mirar la neu com queia:

—Mai no ha pensat com pot el Pare Noel viatjar arreu del món en una sola nit?

—Pot ser la màgia -vaig respondre amb un to ferm, però interiorment intrigat.

Vaig marxar de classe, tot rumiant no en la pregunta d'aquell nen sinó en l'arrel d'aquella qüestió. “Per què els minyons, quan s'acosta Nadal, pensen només en tot el que tingui a veure amb els regals que els puguin oferir? Era aquest el

Marc Ribert Arqués, 13 anys
Finalista categoria infantil

motiu de la il·lusió dels nens envers l'arribada del Nadal?" Era un dubte difícil de resoldre, fins i tot per a una persona que es dedica a això, a resoldre enigmes o grans preguntes de la humanitat mitjançant la cultura i la raó, com ja ho feien temps enrere els grecs i els romans, en els seus temps respectius.

Vaig arribar a casa, i vaig començar a pensar, a formular hipòtesis, a intentar comprovar-les... però res. No podia saber si era només l'opinió d'un sol nen, de tots els infants de l'escola, de Barcelona, d'Europa o del món sencer. Va ser en aquell moment quan vaig comprendre que el dubte no es resoldria entre aquelles parets. Havia de comprovar l'existència d'altres formes de pensar, de viure i de sentir el Nadal, si és que encara existien en algun racó de la creació de Nostre Senyor. Aquest va ser l'inici del meu viatge.

Ja som 30 de novembre, l'últim dia que em queda de pensió en aquest hotel, i el dia en què el meu viatge marca el punt de partida.

M'he llevat d'hora i, tot d'una, he anat a esmorzar al petit bar del costat de l'hotel. No hi havia ningú, ni pel carrer ni dins d'aquella taverna, tan exageradament rústica i dominada per un insuportable tuf a tabac. Tot i això, he esmorzat com un rei, i he quedat tip i llest per començar la meva investigació. A les 13:30 h he agafat un bus cap a l'aeroport, on he pres el primer vol en direcció a Suècia. Ha estat un vol llarg, encara que la meitat del trajecte l'he passat dormint. Més

ben dit, l'he passat endormiscat, deliberant dins d'un somni que encara ha posat més preguntes al qüestionari...

Jo era dins d'una botiga de decoració nadalenca, per descomptat, atenent gent que volia més herba per al pessebre, més personatges, llums per a l'arbre, estrelles de Betlem...

La gent comprava i marxava, ni hola ni adéu, ni gràcies ni Bon Nadal. Jo estava ocupat fent la meva feina, però de cop i volta, un client, molt estrany, em va distreure la mirada. No estava comprant, ni tan sols xafardejant, em mirava a mi. De sobte, després d'un encreuament de mirades, em va assenyalar una finestra, la més propera a mi. Jo vaig girar el cap i...

No recordo res més. M'ha despertat una senyora que viatjava al meu costat i m'ha dit:

—Despertis senyor, que ja arribem.

—Ja va, ja va -li he contestat.

Escric, ara, des d'un hostel suec prou maco. L'estil muntanyenc de l'edifici conviu amb una decoració nadalenca molt carregada. Es nota que viuen el Nadal (o el que per a ells és el Nadal) molt profundament. No ha passat res de diferent respecte Innsbruck, tan sols canvien les marques dels anoracs de la gent, els noms de les botigues i el paisatge propi d'allà: muntanyes que acullen petits poblets, segurament desconeguts entre ells si no fos per la gent que

en parla. Crec que la meva estada aquí serà curta, ja que no he pogut trobar res de nou.

És dia 1 de desembre. He decidit rodar pels carrers a veure si trobo algun record per comprar. He passat per la plaça Major, pel carrer principal... però no hi ha res que m'acabi de fer el pes. Així que he decidit tornar a l'hostal, dinar i trencar el son fins que sigui l'hora d'agafar el tren cap a Noruega, el país veí. No he tornat pel mateix camí d'anada, sinó que he passat per carrerons per evitar la cua i les masses de gent. Tot de sobte, he vist que estava passant pel costat de gent estirada pel terra, sense gairebé roba per abrigar-se, sense menjar per atipar-se. M'han demanat almoïna, que me'ls emportés a casa meva perquè poguessin passar la nit, que no els deixés allí, en la misèria... Però qui sóc jo per fer tant? I és clar que m'han fet pena, però l'almoïna és l'únic que els he pogut oferir, perquè ni tan sols sóc d'aquí, ni hi tinc família. He marxat amb el cap baix, contemplant la misèria que hi ha en una banda del poble, i la riquesa que predomina al nucli més poblat.

Després de dinar, he obeït les meves necessitats i he deixat caure el cap una estona al meu llit. Però el son no ha durat gaire estona, ja que m'he despertat amb molta set i amb mal de cap. El motiu, no gaire difícil d'esbrinar: he tornat a somiar coses estranyes, però el més preocupant de tot és que són similars a les de l'altre somni, com si fos la continuació, com si alguna força em volgués fer veure més del que havia vist fins aleshores.

Jo seguia a la botiga, darrere de la taula d'informació. Tot i així, l'home estrany no hi era. Vaig recordar, però, el que m'havia dit, d'una manera indirecta, mitjançant els gestos. És per això que de cop i volta estava de cara a una finestra, un gran finestral, més ben dit, que encara no havia vist dins d'aquella botiga. No tenia ni decoració de Nadal ni estava coberta de neu, tot i que el calendari marcava dates d'advent. A través del vidre vaig poder observar l'interior d'una botiga, molt similar a la meva, però sense decoracions nadalenques, ni Pares Noel disfressats. Era senzilla, tota de fusta. A la taula d'informació, per sorpresa meva, hi era jo, atenent els clients que venien a la botiga, els quals tenien cares que em resultaven familiars, però que no coneixia. Entraven, saludaven, xerraven una estona i sortien, feliços de la seva visita. El més curiós és que no sortien carregats de bosses. Sortien sense res, tal com Déu els va portar al món tot cantant cançons de Nadal. Qui era aquesta gent? Com és que sortien despullats amb el fred que feia i sense cap regal? No se suposava que sortien d'una botiga?

És molt estrany el que m'ha passat. El primer somni podia entendre que era fruit del cansament, una mala jugada del meu cap, però ara, després d'aquest segon, només faig que pensar-hi. Cada cop que m'adormo espero l'arribada d'un d'aquests somnis perquè em revelin qüestions, dubtes... Però fins avui, dia 13 de desembre, encara no n'he tornat a tenir cap més.

Estic passant uns dies a Noruega, on m'he fet amic del recepcionista de l'hotel Glusck. Ell és qui m'ha explicat tot el que fan abans i després de Nadal al seu país natal, Grècia, i les tradicions al seu país actual, Noruega. Uns fan fogueres als camps i, a la nit, esperen l'arribada de l'estrella que els guiarà a Betlem, on se suposa que s'han de donar tots els regals que han comprat. Els altres fan el pessebre amb tota la cura del món, adoren Jesús nascut i es fan regals entre ells per celebrar-ne el naixement.

Totes les cultures són diferents i tenen tradicions i creences diferents, però totes tenen la mateixa finalitat d'obsequiar-se amb regals. Per què tot ha de girar al voltant dels presents? No ho entenc, i per això espero que, amb aquests viatges, trobi senyals que uneixin les peces d'aquest trencaclosques sense fi.

Avui, dia 19 de desembre, és el moment d'abandonar el meu amic recepcionista i continuar la meva recerca de respostes. Ha estat dur dir-li adéu, sobretot perquè es pensava que marxava perquè la meva estada a l'hotel havia estat desagradable. Li he hagut d'explicar fil per randa els motius que tenia per abandonar Noruega, i espero que ho hagi entès.

Ara agafo un creuer cap a França. Són les 15:09, i no arribaré fins a la 1:13 de demà. Per estalviar explicar de quin color és el mar, he decidit que continuaré escrivint demà, un cop m'hagi instal·lat a l'Hotel Foie de Marsella.

Dia 20 de desembre. Queden poc més de quatre dies per a l'esperada arribada del Nadal. La gent va de bòlit pels carrers, els nens acaben el col·legi demà a la tarda i ja no queden gairebé botigues sense decoracions de Nadal. La meua finestra dona de cara a la *place Marseille*, i gràcies a això puc observar tot el que estic explicant. Em penso que em donaré de termini fins al dia 24, ja que no crec que trobi res gaire diferent del que he vist fins ara en totes aquestes ciutats que m'han acollit.

Ja ha arribat el gran dia, 24 de desembre. La neu cau elegantment des del cel i anuncia que queda poc per a l'arribada del Nadal. Aquests dies no he escrit, ja que he decidit abandonar aquesta recerca de respostes. És massa complicat trobar gent que encara cregui que els regals no són l'important i, a la meua edat, sóc massa vell per fer una travessia de recerca tan llarga i dura. Aprofitaré per passar el Nadal aquí i després marxaré de nou a Barcelona, on em jubilaré i esperaré la crida de Déu. Nomeno aquestes pàgines, doncs, les últimes del meu diari.

És mitjanit. Reprenc el diari, ja que vull rectificar les meves últimes paraules, les que deien que aquestes pàgines eren les últimes que escrivia. M'he equivocat. Aquesta nit sembla que no només per als més menuts ha passat el Pare Noel. A mi, m'ha deixat un obsequi, i no parlo d'un obsequi físic, sinó intern. Avui he tingut el meu tercer somni, la resposta a les meves preguntes, el fet que fa encaixar el trencaclosques.

Jo seguia mirant cap a la finestra i observant aquells fets tan estranys per a mi que esdevenien en aquella botiga. El meu altre jo, el que estava a la taula d'informació, em va mirar de cop. Jo sentia pànic, però captava en ell un altre pensament, sentia que comprenia el que em passava. Em va fer una rialla i em va assenyalar el calendari, que estava envoltat per les persones despullades que havien visitat la botiga. Entre aquestes persones vaig reconèixer la cara del recepcionista noruec, el qual em va assenyalar les cares de l'altra gent: eren la meva mare, el meu pare i el meu germà, que havien mort ja fa molt de temps. Vaig emocionar-me, i vaig mirar ara el calendari. No marcava cap dia, ni cap hora, tampoc cap mes ni cap any.

Això m'ha fet comprendre el que ara diré: el Nadal és una festa en què tothom troba la felicitat, i no a través dels regals, sinó dins de nosaltres mateixos. Aquella botiga era el meu interior, igual que el de qualsevol persona, i aquelles persones, la gent que estimo i que em fa feliç, com les que fan feliç a cadascú. Tots portem aquesta botiga en el nostre interior, i ens fa regals encara que no sigui Nadal. Només cal escoltar i mirar al nostre interior, tenir fe en nosaltres mateixos.

Així que ha acabat el Nadal, he tornat a casa. Aquest estimat diari conté la felicitat per a qualsevol lector, i per això l'amagaré en espera que algú quan vulgui cercar la felicitat tingui un suport en el qual pugui recolzar-se. Així ho he fet saber a la Lili, la meva assistenta social, que ha anat a divulgar-ho en un comunicat per a la població en un acte públic.

Quan la Lili ha tornat a casa no hi ha trobat el pensador, anomenat Josep. Només, el diari i una ploma plena de tinta. Quan l'ha obert, n'ha caigut un sobre de l'interior. La Lili s'ha afanyat a obrir-lo, i n'ha llegit el contingut, sens dubte, escrit amb la meua lletra:

"Estimat lector,

He tingut el meu quart somni: estava a la finestra, observant la botiga i el meu altre jo. Darrere seu, hi havia tota la meua família i els meus amics difunts, somrient-me. En aquell moment, el meu altre jo, amb una aparença diferent, em va estendre la mà, somrient i invitant-me a passar. Jo li vaig agafar la mà i em va portar fins on era la meua família, a la felicitat eterna"

Categoria

juvenil

fem pessebre aquest any?

Hem anat evolucionant, això és innegable, i va arribar un moment en el qual per muntar un pessebre calia demanar un permís al Comú. Jo vaig fer-ho de seguida, perquè m'agrada complir, i a mitjan novembre ja havia cursat la sol·licitud. A primers de desembre se'm va presentar un tècnic del Comú. Era un jove amable, molt ben educat.

—Vinc per la qüestió del pessebre -em digué.

—Però si encara no l'he començat! -vaig respondre-li jo.

Ell m'explicà que precisament es tractava d'això, de fer-ho amb temps, perquè un cop armada l'escenografia, les correccions imposades per la normativa legal suposaven més molèsties.

—Si m'ho permet -afegí—faré una ullada. On pensa muntar-lo?

Vaig ensenyar-li el pany de paret del menjador que serviria de fons. Després de demanar-me autorització, va enretirar amb polidesa una butaca i una prestatgeria. Va palpar el mur i va donar cops amb els punys. Tot seguit s'ajupí i va resseguir amb la mà tot el sòcol, de punta a punta.

—Que no pensa instal·lar-hi llums? -em preguntà.

—És clar que sí.

—Doncs en aquesta paret no hi ha cap endoll...

—No, els tinc a la paret oposada.

—I com s'ho farà?

—Home, tinc extensions amb sortides múltiples.

El tècnic va fer un gest de contrarietat.

—Que no ha llegit el reglament que li va enviar el Comú? -va voler saber.

—Tot no, francament. Sóc pessebrista novella i moltes coses no les sé fer. Voldria guanyar el premi.

—Les extensions en aquest cas estan rigorosament prohibides. En dies de concentració familiar, amb tràfic de personal, és molt fàcil trepitjar fils que van per terra. Les conseqüències poden ser greus. L'any passat vam tenir cinc incendis per aquesta causa, sense comptar dues electrocucions fatals.

—I jo què vol que faci ara?

—Té dues solucions, la més fàcil és canviar de paret...

—No, miri. Passa una cosa curiosa, en aquest pany de paret la televisió funciona estupendament bé. I en aquesta que destino al pessebre, és un desastre. Deu haver-hi interferències, i la pantalla s'omple de ratlles i tremolors. Ja comprendrà que en unes diades com aquestes no ens podem pas quedar sense televisor...

—Doncs haurà d'encarregar una instal·lació adequada, i no intenti fer-ho vostè, perquè a la llista que li hem donat hi ha el nom de les empreses autoritzades.

En casos així, la primera reacció meua és d'enuig, però el tècnic va frenar-me amb unes maneres impecables.

—Jo no en tinc la culpa -digué-. Em limito a complir ordres i, en el fons, el meu desig és evitar-li possibles complicacions.

—Dispensi'm. No el volia molestar -vaig excusar-me.

—Bé, no té importància, i ara anem per un altre problema. És de les que hi posa riu, vostè?

—Sempre! Em sembla un element essencial...

—I d'on treu l'aigua?

—Del bany petit, la peça que hi ha aquí al costat mateix. Connecto un tub de goma a l'aixeta del lavabo.

Clara Garrallà Casal, 17 anys
1r premi categoria juvenil

–Ui, no... És una pena que no hagi llegit les instruccions. Cal una conducció amb una canonada del 8A, connectada a la presa d'aigua general. On la té vostè?

–Al celobert.

–Doncs d'allí l'ha de treure, si no vol tenir disgustos. I el desguàs s'ha de fer amb una canonada especial.

–Que també hi ha hagut desgràcies amb l'aigua dels pessebres? -vaig preguntar-li amb una malícia i ira mal contingudes.

–Hi ha hagut vessaments, mulladers i reclamacions dels veïns del pis de sota, amb maldecaps jurídics que amarguen la convivència. La nostra feina és vetllar perquè tothom estigui content. Ah... I una altra cosa: si utilitza molsa, compri-la sintètica, perquè els ecologistes no ens deixen viure.

Em vaig quedar abatuda, m'havia fugit de cop i volta l'interès i l'esperit nadalenc.

–Ja hem acabat. Ho veu? -em digué el jove cordialment-. Semblava qui sap què... Si em vol firmar aquest volant, és una simple comprovació de la meua visita, no la molestaré més.

Quan ja tenia un peu a la porta, vaig preguntar-li:

–I si canvio d'idea i no faig pessebre, no em passarà res?

–No, i ara. Però en aquest cas valia més no haver cursat la sol·licitud, perquè hi ha més feina per aturar els papers que no pas deixar-los que facin el seu curs. Passat festes la vindrà a veure un altre tècnic del Comú. Va pagar els drets del permís?

–No, em donaven quinze dies de termini i m'he distret una

mica. Pensava anar-hi demà de bon matí.

–Pagui, pagui. Li cobraran un recàrrec pel retard, però no és res de l'altre món. Al mateix departament, demani un imprès per anul·lar el permís sol·licitat. Ompli'l i presenti'l de seguida. Quan vingui l'altre tècnic, ensenyi-li el comprovant i llestos, tard o d'hora li retornaran els diners.

Em devia veure una cara trista perquè en anar-se'n em va estrènyer la mà efusivament i em digué:

–Animi's dona, animi's! Si tot fos com això...

Des del replà, va girar-se i afegí:

–Bon Nadal i feliç Any Nou.

–Igualment -vaig respondre jo amb veu molt fluixa.

el camí de la llibertat

Les històries de l'avi sempre m'han semblat una mica avorrides, però és l'avi i sóc conscient que li agrada que l'escoltem. Està narrant la història que el va portar fins a Andorra, la història de la seva vida. L'avi havia patit un accident anant cap a Barcelona fa uns anys i aquest accident li va danyar de forma permanent la part del cervell que s'encarrega de la memòria a curt termini, així que era capaç de recordar amb tota nitidesa el color del vestit de l'àvia el dia que la va conèixer però no era capaç de recordar el que havia sopat ahir. L'entusiasma explicar-nos històries de quan ell era petit, de quan ell va arribar a Andorra.

Era l'any mil nou-cents trenta-nou, feia tres anys que un general repel·lent, baixet i amb bigoti havia fet un cop d'estat des del Marroc. El pare pensava que era una pèrdua de temps, un cop d'estat i per part de l'exèrcit, ruqueries. Però el pare no tenia raó, al cap de pocs dies que Franco aconseguí travessar el Delta de l'Ebre per culminar la seva lluita contra els republicans catalans els pares van idear una fugida.

En aquells temps vivíem als afores de Barcelona. Anys enrere els pares havien viscut a Pedralbes, però el diari familiar en què el pare havia treballat des que era adolescent, amb el seu pare com a director i la seva mare com a secretària, havia fet fallida i van mudar-se als afores abans que jo nasqués.

El cop d'estat no va ajudar a refer l'economia familiar, l'única font d'ingressos que teníem era el sou que li pagaven al pare per gestionar el Partit Republicà de Catalunya, i com comprendreu, després del cop d'estat, administrar els comptes d'un partit republicà no era la millor ocupació que es podia tenir. Però al pare li agradava aquella feina, després d'haver basat el seu dia a dia durant anys en el comentari de la política al diari necessitava continuar treballant, i si era per la causa, encara més. La nostra família sempre havia estat una família benestant de Barcelona com moltes altres, ens havíem enriquit amb el comerç i estàvem a favor de la democràcia, la llibertat de culte i la igualtat, estàvem a favor de la república, però no érem conscients del preu que hauríem de pagar per les nostres idees i creences.

La setmana prèvia a l'ocupació per part dels feixistes de Barcelona, vaig anar a visitar el pare per portar-li uns documents que la mare m'havia dit que li entregués amb molta cura i amb extrema discreció; no sabia pas de què es tractava però vaig obeir. L'agitació a les oficines del carrer Còrsega era palpable, tothom anava de bòlit i allò era un caos. Vaig entregar els papers al pare i vaig veure com els tancava amb clau. No m'imaginava de què es podia tractar, el que sí que sabia era que es tractava d'un secret, i molt ben guardat.

Els pares van estar distants amb mi durant tota la setmana següent però vaig preferir no preguntar. Aquella maleïda guerra aconseguiria endur-se els somriures de casa, tot era silenci, vaig observar una mirada d'aprovaació entre els pares.

Elisenda González Quintana, 15 anys

Finalista categoria juvenil

–Petit, marxem.

No entenia res, i vosaltres tampoc haguéssiu entès res del que estava passant, ni a casa ni a fora. Jo vivia aliè a tot allò. El meu somriure era una ganyota amable, permanent en el meu rostre, veia com la mare somreia dèbilment quan les galtes se'm rosaven en arribar a casa esgotat després de l'escola. Trobaria a faltar aquells moments, aquells instants que es convertirien en records llunyans d'una vida millor.

Va desaparèixer el somriure del meu rostre en el moment en què vaig entreveure per als ulls de la mare, aquells ulls d'un blau profund com l'oceà que fins llavors havien vessat d'alegria, ara observaven un punt indefinit en el no-res. Era incapaç d'articular cap paraula, l'únic que emergia dels seus llavis eren monosíl·labs sense sentit.

El pare, amb el cor en un puny, es va aixecar de la cadira, es va agenollar al meu davant i mirant-me fixament als ulls em va dir que marxàvem, que marxàvem molt lluny i que no ho podíem explicar a ningú. Dins la meva ment sorgien preguntes, una darrere l'altra, però m'havia envaït un mutisme que no em deixava pronunciar ni una sola vocal. El pare em va ordenar que anés a l'habitació i que escollís una joguina perquè marxàvem, marxàvem ràpid, molt ràpid.

Un dels militants del partit esperava sota de casa amb un Hispano Suiza, d'aquells que només es veien vora Sant Gervasi i el Tibidabo. Els pares van mirar l'edifici on havien

viscut probablement els que serien els millors anys de les seves vides, i amb llàgrimes als ulls van pujar al carruatge que ens conduiria fins a l'Estació de França, a tocar del parc de la Ciutadella. Des d'allà agafaríem el tren fins a Puigcerdà, i des d'allà ens dirigiríem a Andorra a través de la Portella Blanca, ja que, com havia sentit dir al pare, la frontera de la Seu estava tancada i constantment vigilada per patrulles de l'exèrcit i la Guàrdia Civil.

Vam arribar a l'Estació vora les dotze de la nit i vam fer-hi nit. Vam haver de dormir en una cantonada, amb el poc equipatge que dúiem com a mantes. Realment, aquella nit vaig pensar que no hi havia cap sensació més trista que la de sentir-se desprotegit davant el món, aquesta sensació m'assetjava com una bèstia ferotge cada vegada que les agulles del rellotge avançaven, amb lentitud. Em sentia més vulnerable que mai.

Vora les sis del matí va començar a haver-hi activitat a l'estació. Havia intentat aclucar l'ull durant la nit, però els vaig mantenir oberts com taronges. Mitja hora més tard, emergint d'un núvol de vapor, un tren apareixia a l'andana i un cúmul de gent s'hi aglomerava a l'arribada. Tot va ser molt ràpid, un caos ens va portar a una cabina en la qual dormien dos nens. Quan ens vam acomodar va aparèixer un home barbut i robust i ens va dedicar una mirada de desaprovació.

Eren de Tarragona. La seva mirada era un escut que utilitzava per protegir-se de les vertaderes sensacions, els vertaders

sentiments, que intentaven aflorar des del seu interior. Tan sols en cinc minuts ens va explicar la seva història punyent, cruel, amarga, inhumana: creences anarquistes, dos fills, dona. Atemptats. Bombardeig. Anarquisme, dos fills orfes de mare. Exili.

En aquell tren es van crear llaços invisibles en un temps rècord. La gent que hi vam trobar seguien la mateixa direcció que nosaltres i, probablement, tothom buscava el mateix, una sortida, una via d'escapament, una vida pròpia, una existència lliure: supervivència.

El pare va dormir la major part del trajecte, així que únicament recordo moments de felicitat efímers compartits amb gent que ni tan sols coneixia, que jugava amb altres nens, oblidant on érem i cap on anàvem; allò era la màgia del moment.

Vam arribar a Puigcerdà al migdia. En baixar del tren tots tornàvem a ser desconeguts. Vaig veure allunyar-se per l'andana l'home barbut i robust amb una criatura en braços i una altra agafant-la per la mà. La seva imatge es va anar difuminant en la llunyania. El cor intentava plorar però la raó feia que m'asserenés.

—Fins mai amics meus —vaig balbucejar.

Vam emprendre la marxa i ens obríem pas entre la boira. De cada respiració sortia una bafarada d'aire calent que em feia disminuir la temperatura del cos de forma gradual. Després de les que em van semblar infinites hores caminant,

uns flocs van començar a tenyir el camí de blanc. Neu, el millor símil de la puresa i la innocència, però eren trepitjades constantment per centenars de persones, una darrere l'altra.

Els sentiments van anar deixant pas al fred i a la gana. Era incapaç de sentir un pessic a les cames, tenia els llavis del mateix color que les figues. Ja no experimentava dolor, sinó fred. El grup de gent amb què ens desplaçàvem va decidir aturar-se per fer nit. Els pares van decidir que havíem de continuar caminant, no podíem perdre la poca calor que ens quedava al cos, així que vam continuar per la senda fins que ens va ser impossible avançar un metre més; era negra nit i érem incapaços d'efectuar qualsevol mena de gest. Incapaços de comunicar-nos amb paraules, vam jaure junts els tres, damunt el cobrellit que la meva àvia havia regalat a la meva mare quan es va casar; era un cobrellit sagrat, intocable, i ara jeia sobre la neu per aixoplugar-nos.

La mare va ser la primera a llevar-se, ens va despertar amb un somriure imprès a la cara, era capaç de contagiar felicitat fins i tot en els moments més durs i més dolents. Vam emprendre la marxa quan el sol es llevava, reflectint els seus rajos sobre la neu verge caiguda durant tota la nit. Cada pas que feia era una tortura, cada pas semblava l'últim. Quan el sol brillava en la seva màxima resplendor vaig divisar un espècimen d'ocell que en lloc de piular semblava que rugia. Estava molt equivocat, es tractava d'avionetes, i abans que pogués avisar els pares un so tronador ens va fer caure a terra. Llums, explosió, crits, dolor. La bomba s'havia després

de l'avioneta per caure al damunt del grup que el dia anterior havíem deixat endarrerit. La por que vaig poder observar aquell dia al rostre dels pares era atterradora. El pare va fer el cor fort, va abraçar la mare i ens va dir que havíem de seguir, que no ens podíem aturar. Amb els ulls negats de llàgrimes i un nus a la gola, la mare va intentar continuar la senda, la neu li cobria els genolls, li costava avançar. Dins meu una veueta intentava cridar-li: "Segueix si us plau, segueix. No et quedis enrere mare, et necessito."

Després d'hores i hores caminant, quan en lloc de tenir nom i cognom m'identificava amb la paraula exhaust, vam entreveure una borda pairal entre els núvols espessos que no ens havien abandonat durant el trajecte. En aquell moment no se'ns va passar pel cap qüestionar-nos que potser no seríem ben rebuts, el que necessitàvem era entrar en calor, alguna cosa que ens fes reviure, així que sense pensar-ho dues vegades el pare va intentar perfilar un somriure amable i va colpejar la porta amb els artells tres vegades. Com que no va obtenir resposta va repetir el mateix procediment incloent-hi una mica de ritme; va aconseguir que la mare i jo somriguéssim de veritat, l'ànima ens demanava una petita dosi de felicitat en els moments més crítics per poder afrontar-los i el pare era l'encarregat de proporcionar-nos aquestes dosis. Unes passes accelerades s'acostaven a la porta, la respiració se'ns va tallar a tots tres: era un moment decisiu, la nostra supervivència, la possibilitat de poder seguir endavant depenia d'aquell instant.

—Hola? Hola?

Hola? Hola? Em va assaltar el dubte. On érem?, què hi fèiem allà?, qui seria la persona que ens obriria la porta? Vaig pensar que, fos qui fos, si aquella persona tornava a articular un sol hola més, no respondria de mi mateix, estava exhaust i necessitàvem ajuda. La parsimònia dels muntanyencs no era benvinguda en aquell moment. Una dona, de la qual sóc incapaç de recordar el rostre, va fer lliscar la balda i va obrir la porta en la mesura exacta per poder treure el nas, ens va observar de dalt a baix. No aconseguiria mantenir-me en peu durant gaire temps. Vam sentir com conversava amb algú altre i acte seguit va obrir-nos la porta amb mantes a les mans. Estic convençut que mai havia sentit tanta felicitat tan sols veure un tros de tela. Vaig abraçar aquella desconeguda d'aspecte amigable amb totes les meves forces, l'estimava, li devia la vida.

Ens va presentar el seu espòs, un home més aviat de ciutat que de muntanya, esprimatxat però alegre, tenia una actitud burleta per la cruel existència que havia tingut, la vida que li havia tocat viure, somreia com un nen. Ens van donar sopar. Aquella àvia de mirada tendra em va péixer amb una dolçor increïble. Pràcticament no havíem intercanviat paraules, però no calia. Després d'un àpat com els que feia dies que no havíem vist, vam aproximar-nos a la llar de foc quan l'avi, sense haver-li formulat cap qüestió, ens va explicar que estàvem a prop de la Portella Blanca. La cara d'estupefacció del pare va ser inimaginable.

L'hospitalitat dels ancians havia sigut estranya, semblava que estiguessin esperant visita, expectants a qualsevol moviment que es produís al voltant de la borda. Era estrany, no hi havia criatures, tampoc gent adulta, en aquella casa estaven sols, aïllats del món, l'única companyia que tenien era mútua. Era una nit glaçada, vint-i-tres o vint-i-quatre de desembre, no sabia ni en quin dia vivíem.

La Portella Blanca era el pas de muntanya que havíem d'utilitzar per creuar una línia imaginària, sovint anomenada frontera, que dividia el territori sense cap més senyalització que un cartell que ens comunicava que mai més seríem perseguits, que la repressió directa i estricta sobre nosaltres s'havia acabat. Assaboria aquella aroma, aquella flaire a llibertat que m'atreia i em deia: "Ja hi ets, ho heu aconseguit."

No era conscient del dia que érem, però fos el dia que fos, i m'escoltés qui m'escoltés, agraïa poder creuar aquell límit, un regal caigut del cel. Érem els tres, ens vam mirar als rostres, i ens vam aproximar a poc a poc, la mare al pare, jo a la mare i el pare a mi. Gairebé no transmetíem calor corporal a causa de les baixes temperatures, però ens vam fer una abraçada càlida, ferma, segura. Mai ningú més ens arrabassaria res, s'havia acabat, deixàvem una vida enrere. Després d'haver caminat uns metres vam veure que uns guàrdies s'acostaven cap a nosaltres, el cor se'm va parilitzar. El pare ens va aturar, ens va mirar fixament als ulls i ens va dir:

—Això és nostre, ja no ens poden fer res, dibuixeu un somriure

i lluiu-lo la resta de la vostra vida, que mai ningú us en robí cap ni un, de somriure, és vostre i de ningú més.

La mare i jo vam obeir i li vam dedicar el més tendre i sincer dels somriures. Els guàrdies es van aproximar cap a nosaltres, ens vam quedar parilitzats. L'últim que recordo és el crit del pare ordenant-nos que correguéssim ben lluny, que no paréssim. Vam obeir. Va ser l'última vegada que el vam veure, això sí, amb un somriure lluent al rostre com no se n'havia vist mai cap.

—Avi, et trobes bé?

L'avi va obrir els ulls molt lentament, semblava que tornés d'un viatge en el temps, va somriure, les arrugues que se li dibuixaven a la cara el feien semblar més vell del que era, però també més feliç. L'avi tenia uns signes d'expressió molt característics i molt marcats i a mi sempre m'ha agradat pensar que és a causa del somriure permanent que hi ha al seu rostre.

Després d'haver escoltat la història de l'avi vaig pensar què faria jo sense poder gaudir de la companyia del meu pare dia rere dia, sense poder tenir una fotografia per poder-lo observar i recordar el dia que ja no hi fos.

El vaig mirar fixament, no era capaç d'imaginar-me el que l'avi estava llegint al meu rostre, perquè l'avi tenia aquest do, llegia rostres i somriures. Vaig imaginar-me que devia

haver descobert una mica de llàstima, potser malenconia i una mica de compassió i un pessic d'empatia. Va somriure i amb un murmur em va dir a cau d'orella:

–Et penses que des que vaig arribar a Andorra no m'han passat coses interessants? Tantes com nadals ens queden per compartir, petita.

Categoria

adulta

els miracles no existeixen

Des que van arribar a Andorra fa deu mesos, les coses no havien acabat de funcionar per a la família del Paulo. Deixant enrere el seu petit poble al nord de Portugal, els seus pares van emprendre un viatge incert cap a un país desconegut que només coneixien per les històries que els havien explicat antics amics que també havien temptat fortuna al Principat.

Però la situació actual era lamentablement diferent. La crisi econòmica havia atacat amb severitat el món de la construcció i el pare del Paulo va estar gairebé tres mesos buscant feina. No va ser fins al moment en què es van plantejar recollir trastos i fer el camí invers als seus somnis que un bon dia una trucada va obrir les portes de l'esperança. Buscaven treballadors per fer una obra nova i, encara que el sou no era el desitjat, l'oferta va ser acceptada i arribà a casa com el primer raig de sol després d'una llarga tempesta.

Poc imaginaven a casa seva que de vegades les bones notícies no triguen gaire a convertir-se en dolentes. Un pas en fals el segon dia de feina va fer caure el pare del Paulo des d'una alçada de més de set metres. La mort va ser a l'acte i la fredor de la trucada que anunciava la desgràcia anava acompanyada pel fred que aquells dies començava a instal·lar-se als carrers d'Andorra.

Era principis de desembre i la il·lusió del Nadal havia marxat dins el fèretre cap a indrets encara avui desconeguts.

El Paulo té nou anys. No parla català i li costa entendre tot allò que li expliquen a l'aula. De vegades surt de classe amb un mestre molt simpàtic que l'ajuda amb jocs i contes a entendre tot el que l'envolta. Des que va morir el seu pare, els companys de classe el miren d'una manera estranya. El conviden a jugar durant l'estona de pati però a ell no li ve de gust. Inclús els mestres el tracten diferent, i això a ell no li agrada. Ell només desitja despertar. Adonar-se un matí que tot només ha estat un malson. Que darrere el vidre de la finestra no hi ha neu ni un cel gris, sinó els camps verds i els camins per on es perdia amb els seus amics jugant amb pedres i branques, creient que eren soldats d'un exèrcit imaginari, soldats d'una guerra inventada on mai no hi havia ferits ni morts.

Però les llàgrimes de la seva mare s'ocupen cada dia de recordar-li l'amarga realitat. La seva mirada marxa durant hores lluny, molt lluny. Tant que ni tan sols ell pot trobar-la.

Sort en tenen del Frederic, un escriptor jubilat que tenen de veí i que de tant en tant s'ocupa del Paulo, i junts juguen i passen l'estona. Al nen li recorda el seu avi. Al vell, li agrada pensar que és el nét que no ha tingut mai. Junts s'obliden del món i de les penúries que els envolten, i mentre el Frederic acaba el seu llibre, el Paulo dibuixa i se sent protegit.

I és que el nen és nen encara que visqui en un món d'adults. S'apropa Nadal i el Paulo ha decidit aquesta tarda escriure la carta al Pare Noel. Demana, com tots els nens, els joguets

Richard Imbernón Ríos

1r premi categoria adulta

que surten a la televisió. Sap que aquest any el vell grassonet serà molt generós amb ell. S'ho mereix. Així que mentre escriu se li escapa un petit somriure vestit d'il·lusió imaginant el dia de Nadal. Quan acaba corre a buscar la seva mare que està asseguda a la cadira de la cuina. Sembla adormida però té els ulls oberts. El Paulo s'apropa a ella i mentre l'abraça ben fort li explica tot el que li ha demanat al Pare Noel. La mare gairebé no l'abraça. Amb esforç col·loca el seu braç per sobre el nen mentre se li escapen les llàgrimes escoltant el seu fill.

—Paulo -li diu entre sanglots-, ja ets tot un homenet.

El Paulo somriu.

—Paulo, ja és hora que entenguis que el Pare Noel no existeix.

Que només és un conte absurd per als nens petits.

Però el somriure desapareix quasi tan ràpid com arriba.

—Paulo! És que no ho veus? Llença aquesta carta ara mateix!

El to de veu augmenta de manera brusca i quasi sense temps que el nen s'adoni del que passa.

—No siguis innocent! Els miracles no existeixen!

El nen surt corrents cap a la seva habitació i s'enfonsa en el seu matalàs. No pot deixar de plorar. No entén aquella sensació al pit que se li va enganxar el dia que va morir el seu pare i que no ha tornat a marxar. Només de tant en tant, quan una rialla se li escapa de la boca o una il·lusió li ve al cap, és capaç d'oblidar durant uns minuts aquella angoixa esfereïdora. Però ara ja no hi ha manera. La seva mare no creu en el Pare Noel i ell ha de fer alguna cosa. Però què?

Què pot fer un nen de nou anys per tornar les ganes de viure a qui li va regalar la vida?

Passa més d'una hora estirat al llit. Trist. Molt més que trist. Perdut.

S'aixeca i seu a la cadira del seu escriptori. Estripa la carta i la llença a la caps de cartró que utilitza de paperera. Busca un altre foli però no en troba cap. Només el tovalló que embolicava l'entrepà de tonyina que havia menjat per berenar. Ja li va bé. No creu que el Pare Noel sigui gaire exigent en aquest sentit. I torna a escriure la carta i ja no demana res per a ell. Pensa en la seva mare. I li demana un collar magnífic, i un abric de pell. Li demana una camisa blanca, sap que aquell color li queda molt bé, i uns pantalons texans que la fan més jove. I també li demana que torni a somriure i que mai, mai més, torni a veure-la plorar. Ja no demana cap joguina. Mentre acaba d'escriure la carta aprèn una de les lliçons més importants de la vida, i és que només té sentit viure per ajudar els altres.

El Paulo s'adorm, assegut a la cadira, el cap sobre el tovalló, i el tovalló sobre la taula.

Falten quatre dies per a la nit de Nadal. El Paulo surt de casa amb la carta a la butxaca. No s'oblida de tancar la porta amb clau. És el que sempre li diu la mare. Camina sol pel carrer. Busca una bústia entre les botigues però no en troba cap. Ho pregunta a un senyor molt amable que li explica on és correus. No és molt lluny de casa seva, així que no triga

gaire a arribar-hi. Se sent orgullós mentre busca a la butxaca la carta per llençar, però no la troba. Busca a l'altra butxaca, tampoc hi és. Tornar a buscar aquest cop amb més insistència, però no hi ha cap dubte, la carta no hi és.

No entén què passa. No pot haver desaparegut. Segurament li ha caigut pel camí. Però, on? Torna a fer el mateix recorregut cap a casa. No aixeca el cap ni un moment i més d'una vegada ha estat a punt de xocar contra els vianants. Poc a poc comença a perdre l'esperança de trobar-la. Com més a prop de casa és, menys possibilitats hi ha de trobar-la. Com més a prop, més trist està. Arriba inclús a pensar que potser no val la pena ni tornar-la a escriure. Potser la mare té raó. Potser tota aquesta història del Pare Noel només és una bajanada per a nens petits. I ell ja no ho és...

Puja les escales de casa. Ja no està trist. Ara només es deixa portar per la situació que l'envolta. Comença a estar segur que res no depèn d'ell. Que la vida et passa sense poder decidir. Que els nens són uns il·lusos i que ell ja mai més tornarà a creure en històries absurdes.

Arriba a la porta. Treu les claus de la butxaca. Mira al terra...

Sense pensar-s'ho, oblidant tot allò que li havia vingut al cap de camí cap a casa, agafa el tovalló del terra i comença a córrer cap a l'oficina de correus. Segurament li havia caigut en tancar la porta amb clau. Però això ja no importa. La il·lusió ha tornat com un tro a mitjanit. Despertant els seus sentits. El fred entra per tots els porus de la seva pell però ja no l'incomoda. Corre com solament saben córrer els nens.

Mirant cap endavant i sense girar el cap enrere. No deixa que res ni ningú el molesti. Està tan content que fins i tot li sembla que el tovalló ja no està brut. És una carta en tota regla. El Pare Noel no li pot fallar.

Torna a casa cansat. Aquest cop fa el camí amb el cap ben alt. Mira als ulls de la gent. Li somriuen i ell els contesta també amb un somriure.

És difícil trobar un regal més bonic que el somriure d'un desconegut.

Aquesta tarda el Paulo ha après moltes d'aquelles coses que no s'ensenyen a les escoles...

Quatre dies passen volant, excepte quan estàs esperant. Van ser els quatre dies més llargs de la seva vida. La nit de Nadal tot va ser molt trist. La mare no va fer cap plat especial. Ni tan sols va agafar el telèfon, que no va parar de sonar. El Paulo no va fer res. Només la mirava i pensava en l'alegria que tindria quan al matí descobris que estava equivocada. Que el Pare Noel existia i que tenia una sorpresa per a ella. Tot just va acabar de sopar, la mare el va enviar al llit. Ella no va trigar gaire més. El temps just d'encendre un cigarret i fumar-lo mentre feia l'últim glop de vi que l'havia acompanyat durant el sopar. Apagà els llums i marxà al llit.

Mai un cel ennuvolat li havia fet somriure tant com aquell matí. Quan la llum del dia va aparèixer per la finestra, el Paulo es va aixecar del llit i va anar corrents a despertar la seva mare.

—Mama, mama, desperta, és el dia de Nadal!

Obrí els ulls i el mirà amb certa tristor. El va agafar entre els braços i li digué suaument:

–Fill meu, t'estimo més que la meva vida, però ja t'ho vaig explicar. Avui només és un dia normal.

Però el Paulo va insistir i agafant-la del braç la va aixecar del llit i la va portar fins al menjador.

–Ja ho veuràs -li deia el nen-, ja ho veuràs...

Les llàgrimes van envair els seus ulls, però aquest cop no eren de tristesa. El saló estava ple de paquets de totes les mides. Embolicats amb papers de tots colors. La mare es deixà caure de genolls mentre s'agafà al seu nen. El Paulo mai havia perdut l'esperança, però allò era molt més del que esperava. S'abraçaven tan fort que quasi no podien respirar.

Mentrestant, a un mur de distància, un vell escriptor jubilat guardava un tovalló tacat d'oli a la seva butxaca mentre escrivia l'última frase de l'últim capítol del seu últim llibre:

“No creure en els miracles no vol dir que no existeixin.”

la pedra Caracas

Dóna'm una I

En deixar la carretera general, el cotxe va disminuir la velocitat. El creuament cap a la vall d'Incles estava prou il·luminat, però el conductor va notar com l'emoció i la por augmentaven conforme s'aproximava a la seva destinació. Una suor freda li recorria l'esquena. Fins i tot va aturar el cotxe a l'entrada del camí. Es va distreure pensant que la voracitat urbanística no havia respectat ni tan sols un espai tan emblemàtic com Incles. Però ara ja no era el moment de dubtar. Estava tot pensat i decidit. Havia arribat fins allà i continuaria fins al final.

Dóna'm una L

Per a Sa Eminència Pius V, pontífex

Acompanya aquesta carta l'objecte que em plau enviar-vos amb la custòdia d'un grup dels piquers més selectes del Terç flamenc.

Excuseu, Sa Reverència, la longitud de la missiva però és que requereix una contextualització per comprendre la importància i el perill inherent de l'objecte citat.

El 25 de març de 1567 les tropes comandades pel valeros Diego de Losada van enfrontar-se als indis Caracas comandats pel famós Guacaipuro, que havia aconseguit miraculosament derrotar les expedicions anteriors de les valentes tropes castellanes.

La batalla final va tenir lloc al que es coneix com el valle de San Jorge i va posar fi a la resistència indígena dels Caracas,

que ja començava a exasperar la Corona espanyola. El brau Ponce de León havia renunciat, fins i tot, a emprendre una nova campanya a la zona en vista de les humiliants derrotes anteriors, després de les quals els escassos supervivents només eren capaços de balbucejar frases sobre espectres infernals.

Diego de Losada, conscient de la derrota segura, va optar per segrestar el també famós Chacao, cap dels indis Teques. La crònica de Losada explica com Chacao va parlar-li de la pedra màgica dels Caracas, que imbuïa poders a un selecte grup de guerrers i que els convertia en invencibles. La pedra estava situada en un temple pagà al territori de Barquimisetó, i el valeros capità espanyol va emprendre una operació amb un nombre reduït de soldats per prendre als Caracas el seu amulet. I segons el que explica Losada en l'informe per a la Corona, va ser fàcil endur-se la pedra, ja que els indígenes li tenien tanta por que ni tan sols estava vigilada. Sense l'objecte màgic els indígenes gairebé van fugir en veure les brillants armadures i els estendards amb la creu.

Losada va enviar a Castella la pedra custodiada per Juan de Carvajal, un dels homes més fidels i conegut per la seva habilitat amb l'espasa. El llarg viatge devia trastornar Carvajal, que en arribar al port de Cadis es va obrir camí a cop d'espasa i va desaparèixer amb la pedra. El gener de l'any 1568 després del naixement de Nostre Senyor, Carvajal va reaparèixer a Madrid, convertit en espasa a sou del millor postor. En poc temps la seva fama de lluitador invencible

Ricard Poy Hervás

Finalista categoria adulta

va arribar a ser llegendària, i la noblesa espanyola se'l disputava per resoldre les disputes d'honor.

Les seves històries corrien tant que em van arribar, a mi, inquisidor general, que ràpidament vaig relacionar el nom amb la crònica de Losada. Òbviament, en vaig encarregar la detenció immediata. Més d'una vintena d'homes van morir en l'arrest i només l'ús d'arcabussos va poder abatre el malandrí.

Carvajal portava la pedra dins del gipó, embolicada amb una tela. Vaig ordenar que no toquessin el cadàver fins que arribés. Amb guants i sense desembolicar-lo, vaig agafar l'objecte, que haig de reconèixer que causava estranyes sensacions.

La sospita que es pot tractar d'un objecte diabòlic m'ha fet enviar-la a Sa Il·lustríssima, que segur que tindreu la bondat de posar-la en mans dels doctes i pietosos experts vaticans perquè dictaminin sobre la composició diabòlica de l'objecte. Gràcies a la força del Creador ni tan sols li he tret la tela. Vaig embalar la pedra en un seguit de caixes de fusta per evitar problemes i desitjo en el nom de Déu que en el trajecte no succeeixi cap desgràcia. He donat ordres als soldats de més confiança i més pietosos de recórrer a l'acer al petit senyal estrany que vegin entre els seus companys.

Prego per a vós i per a tots els súbdits de Déu de la Corona de Castella.

Diego de Espinosa
Inquisitor Generalis
Tribunal del Sant Ofici

Madrid, 23 d'abril de l'any de Nostre Senyor 1568

Post data: Disculpeu el meu atreviment d'aprofitar l'ocasió per recordar-vos el profund trastorn d'aquestes contrades després de la butlla De Salutis Gregis Dominici, de l'1 de novembre de 1567, amb què s'excomuniquen els homes dedicats a l'art del toreig considerant que "aquests espectacles taurins no tenen res a veure amb la pietat i caritat cristiana, i volent abolir aquests espectacles cruentos i vergonyosos, no d'homes sinó del dimoni, els prohibim de forma absoluta, amb pena d'excomunió per als que en permetin la celebració".

Deslliuri'm el cel de dubtar del criteri de l'elegit per Déu per conduir el seu ramat a la terra, però només vull transmetre l'arrelament de les arts taurines a les nostres terres i el profund desencís provocat per la butlla.

Dóna'm una F

El cotxe va avançar lentament pel caminet de terra. El soroll de les plantes als baixos del vehicle trencava el silenci sepulcral. El conductor mirava cap als edificis de l'entrada de la vall per veure si distingia llum a les finestres. Esperava trobar el lloc ideal ben lluny de qualsevol testimoni. En tot cas, la nit de Nadal és un moment esplèndid per estar sol a la muntanya. Només un sonat podia estar fent *randonnée*

a aquelles hores i en una data tan assenyalada. Aquell que havia dissenyat l'execució del pla fins i tot havia estat magistral escollint el dia per fer-ho.

Dóna'm una U

Per a Francesc Antoni de la Dueña y Cisnero, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra

No he tingut el plaer de conèixer-te personalment i els esdeveniments actuals faran difícil que aquesta joiosa trobada s'arribi a produir mai. T'escric des del meu despatx, on les infames tropes franceses revolucionàries em tenen pres, tot i que se'n burlen i em diuen que en realitat m'estan protegint de les turbes incontrolades. Com suposo que deus saber, els soldats de l'anticlerical i ateu general francès Louis Alexandre Berthier.

Aquest titella, mogut pel traïdor Bonaparte, ha ocupat Roma i, juntament amb un grup d'impietosos italians, ha decidit prendre el control de la ciutat santa. Saps tan bé com jo que Déu no perdonarà aquesta ofensa, encara que s'hagi estès el rumor que el meu destí ja havia estat marcat per les profecies de sant Malaquies. Diuen les males llengües que la profecia em descriu com el Peregrinus apostolicus i que estic condemnat a morir a l'exili. Si així Déu ho vol, espero que no sigui en impia terra francesa. Niu d'escurçons.

Em van enganyar en signar la pau de Tolentino, amb què vam buidar les arques vaticanes per satisfer la seva set anticlerical. I ni tan sols així han respectat la ciutat sagrada ni el seu pontífex. Déu no ens va acompanyar a la batalla de Faenza i suposo que tot deu ser un pla en què el Senyor

acabarà castigant aquests arrogants francesos que consideren que estan més enllà del Creador.

M'ha arribat que demà m'envien cap a Siena i després, d'allà, aniré a un convent a Florència. Com a mínim estaré en territori de la península itàlica, lluny d'aquests servidors del diable (1).

T'adreço aquesta missiva per parlar-te d'un bagul que vaig fer sortir de Roma en el moment en què començaven els aldarulls. He separat els dos enviaments per evitar que les tropes franceses els relacionin en cas que, Nostre Senyor no ho vulgui, caiguessin en mans dels infidels.

És una important responsabilitat que et traspasso. Sóc conscient, però, que en aquests moments ets l'únic eclesiàstic sobirà d'un territori. No puc confiar en ningú més, especialment amb aquest Bonaparte, que sembla que vulgui arrasar-ho tot. Si Déu té la bondat de donar forces a aquesta primera gran coalició de monarques europeus que es prepara contra ell, faré arribar aviat un correu per al retorn del bagul.

I què conté aquesta caixa misteriosa, et deuràs preguntar. Doncs bé, són un seguit d'objectes i documents que hi havia al nostre arxiu secret. Es tracta de coses que els nostres doctes especialistes han catalogat com a pertinences del maligne. Confio que disposaràs d'un espai prou segur per emmagatzemar-les. El Vaticà ja no ho és. I les pitjors desgràcies ens podrien arribar si caiguessin en mans d'aquests llops salvatges que han abandonat la fe.

Hauràs d'anar especialment en compte amb un objecte concret. Es tracta d'una pedra provinent dels primers anys de les conquestes espanyoles del continent americà. L'últim encarregat d'estudiar-la, el frare Antonio Losanto, va embogir en el moment en què se li va comunicar el trasllat. A qui tots vèiem com un home venerable, va recórrer a la daga per evitar que li prenguessin l'objecte, i va córrer la sang abans que el poguessin reduir els seus companys. És estrany com el més docte i savi dels nostres col·laboradors va perdre el senderi de cop i volta. Era capaç de fer dissertacions durant hores senceres i repetia de memòria qualsevol paràgraf de les Sagrades Escriptures sense cap error. Jo mateix fruïa de la seva extraordinària ment i haig de reconèixer que, i lamentablement no li vaig fer cas, va ser qui em va advertir del perill que suposava la meua condemna de les activitats revolucionàries a França. Vull creure que en aquests temps de terror i incertesa fins i tot el millor dels homes de Déu pot perdre el nord a l'escalf de la barbàrie.

Espero que em perdonis per la càrrega pesada que poso damunt de les teves espatlles, però, amb l'ajut de Déu, estic convençut que te'n sortiràs. Haig de deixar-te.

Que la pau de Déu sigui amb tu i amb el teu ramat.

Pius VI
Pontífex

Roma, 23 de febrer de l'any de Nostre Senyor 1798

(1) Pius VI va morir a la població francesa de Valence sur Rhône el 29 d'agost de 1799. Havia estat deportat a França pel règim napoleònic després d'haver passat per l'exili a Siena i Florència. Com que es tractava d'un presoner de l'Estat, el seu cos no va rebre sepultura fins al febrer de l'any 1800. Dos anys després de l'enterrament, les seves restes van ser exhumades i portades a les grutes vaticanes de Roma.

Dóna'm una E

Va aturar el cotxe en una part en què el camí es feia més ample. Era improbable que algun altre vehicle aparegués a mitja nit per aquell caminet sense asfaltar, especialment prop de la mitjanit i en una jornada tan especial com la nit de Nadal. No tenia clar d'on sortia aquell impuls que el portava cap a aquell punt. L'excitació continuava pujant i va notar com se li accelerava el pols. Faltava poc. Els llums encesos del cotxe permetien albirar l'indret on s'ajuntaven els dos camins. Instintivament va tenir clar que aquell era el final del seu trajecte. Va caminar lentament fins a arribar al lloc i va posar la mà dins la butxaca.

Dóna'm una C

A/ Comitè Anarquista de l'Alt Urgell

M'adreço a vostès des de l'exili, al qual m'he vist forçat pel perill que corria la meua vida després que s'hagués posat preu al meu cap.

Com sabeu, estic exiliat a Sanremo esperant la resolució d'aquest conflicte que ha esguerrat Espanya.

No apel·laré a la nostra amistat perquè és públic i notori el menyspreu que ens tenim mútuament, però us vull recordar que us heu autocatalogat com a persones justes. Aquesta missiva respon, llavors, a la voluntat d'instar que sigui retornat a l'Església un objecte de la seva propietat que, per desgraciades circumstàncies, ha passat a altres mans.

Com bé sabeu, poc després de l'Alzamiento em vaig veure obligat a marxar cap a Andorra perquè al Palau Episcopal no hi estava segur. En aquell viatge m'acompanyaven el veguer episcopal i un xofer. La història és prou coneguda per tothom. En arribar a la frontera els carrabiners em van permetre continuar com a ciutadà andorrà, però van impedir que traslladés cap pertinença més enllà de la roba que duia posada. En impedir que passés el bagul, el xofer va decidir unilateralment que ell custodiaria el cofre que contenia objectes pertanyents al bisbat. Vaig haver de conduir jo mateix fins a Andorra la Vella, mentre la desgràcia ens envoltava.

Dos carrabiners havien d'acompanyar de tornada cap al Palau Episcopal el veguer, el xofer i el bagul. Abans d'iniciar-se la ruta, el xofer va obrir la caixa i va prendre un objecte i, tot seguit, va fugir muntanya amunt. Va aconseguir escapar, però hores després, quan intentava tornar cap a la Seu a través de la muntanya, va ser abatut per les patrulles que s'havien establert per detenir-lo.

En Paulí era un bon home i tots sabem que no feia habitualment de xofer. Era l'arxiver del bisbat i tenia encomanada la custòdia dels objectes que es guardaven al bagul. L'excés de zel li va ocasionar la mort. En Paulí Vila només tenia un defecte que tots coneixem, i que es limitava a una exacerbada afecció pel sexe contrari que va fer que deixés els hàbits. Tot i així, el bisbat el va mantenir com a arxiver ateses l'experiència i la fiabilitat en la seva tasca. Era un home molt popular a la Seu perquè, i entendreu que jo ho condemni, tenia un atractiu irresistible per les dones, tot i les canes i no ser especialment agraciat. Segurament aquesta vida desordenada i allunyada de Déu va fer que perdés el seny i que cometés l'error fatal que va pagar amb la vida.

Estic convençut que els carrabiners que van abatre en Paulí devien agafar l'objecte que havia sostret del bagul. Com que sóc plenament conscient que el Comitè Anarquista és l'autoritat dins de la zona revolucionària de l'Alt Urgell, us demano que l'objecte sigui retornat al seu únic legítim propietari, que és la Santa Mare Església.

L'objecte en qüestió hauria de ser reintegrat al Palau Episcopal perquè quedés en custòdia dels representants de l'Església. Com a detall afegiré que ni tan sols és propietat del Bisbat d'Urgell, sinó del Vaticà, i la seva apropiació indeguda podria derivar en un conflicte internacional si em veiés obligat a comunicar a la Santa Seu que no es vol retornar. Molts països que no s'han mostrat enemics de la

República podrien canviar d'opinió si se sabés que hi ha objectes del Vaticà que estan sent irregularment retinguts per les forces revolucionàries.

Espero que entengueu la importància de la petició atès el dolor que em produeix haver d'escriure aquesta carta quan sou responsables de la mort de desenes de màrtirs de la fe.

Sense que calgui afegir-hi res més, m'acomio de vosaltres i prego perquè la pau torni al nostre país comú.

Justí Guitart

Bisbe de la Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra

Sanremo, 12 de gener de 1937

I dóna'm una R

Just enmig de quatre camins. L'home va extreure lentament la pedra de la butxaca i la va agafar amb les dues mans. Fins llavors no havia pensat què havia de fer concretament. Tan sols hi havia una intuïció. El lloc i el moment. Possiblement calia algun tipus d'invocació que potser s'havia perdut amb el pas dels anys. Va aixecar les mans amb la pedra i les va posar davant de la cara. El rellotge digital va deixar anar un parell de sorollets que indicaven que ja eren les dotze. El dia de Nadal. El moment. I... I res.

Una sensació de desil·lusió el va inundar. Tant de temps esperant l'ocasió. Tantes esperances. I tot per a res. La força

que l'havia guiat els últims mesos es va fondre com dos glaçons en un got d'aigua bullint. Tot l'esforç per acabar així. I sense saber què fer.

I... Toc, toc. Els dos copets suaus a l'espatlla van provocar un salt digne d'un campió olímpic, un crit que va ressonar a tota la vall i que la pedra li volés de les mans. Es va girar esglaïat i... Allà era. Vestit negre amb ratlla diplomàtica perfectament planxat, camisa blau elèctric de la qual destacaven dos botons de puny d'or, un pentinat impecable gràcies a grans dosis de laca i un somriure que semblava un conjunt d'estrelles enllaçades enmig de la foscor. Tenia una edat indeterminada i una cara angulada i irresistiblement atractiva.

—Tranquil, home -va indicar el nouvingut amb un català de la plana de Vic-. No t'espantis, que sóc lleig però no tant. L'home va assentir nerviós amb el cap, mentre desviava la mirada buscant la pedra perduda.

—Sense voleraltar-te al respecte, t'haig de dir que ets una mica cutre. Els teus antecessors sempre m'havien convocat en llocs amb encant. Al costat del Palau Reial de Madrid, a la plaça del Vaticà i fins i tot en un passeig molt cuco de la Seu d'Urgell. I a més, sempre hi havia gent. Poc que em permet la feina de venir fins aquí i m'has portat en un lloc en què no hi ha ni un sol noi ni noia que facin patxoca per prendre'ls les mides.

—Jo, jo... -va balbucejar l'home.

—Bé, Ernest. Ets l'Ernest, no? Suposo que som aquí per feina. Però deus entendre la meva desil·lusió. Ara recordo fins i

tot allà a Sud-amèrica amb tots aquells guerrers vigorosos al voltant del convocant, i les noies ben formades i nues ballant al voltant. Ai! -va sospirar l'home del vestit-. Un altre dia serà. -És, és... és vostè el diable?

-Ja estem insultant -va respondre amb un somriure irònic l'home de les dents com perles acabades de polir-. El diable, el diable. Mira que sona malament. Diguem que sóc el Contrari. Per als indis era el Foc. Aquest nom m'agradava més. Després només he sentit mots que no m'agraden, com Belcebú. Mira que s'ha de tenir mala llet per anomenar a algú Belcebú. Jo crec que em pots anomenar Lou. Lou Saifer. És el meu nickname preferit.

-Perdoni, senyor Saifer -va intervenir l'Ernest Pujol-. És que ben bé no sé com va això. I per què s'ha d'esperar fins avui?

-Però si ho està fent molt bé -va dir l'home del vestit mentre passava el braç per damunt de les espatlles de l'Ernest Pujol-. Mira, és avui perquè és el dia del Contrari, saps? És més un tema teu que meu. Cada creença té un dia especial que forma part del ritual del contracte. Si fossis musulmà ja t'avanço que no seria avui. S'escau al dia en què Mahoma va decidir que s'estava millor a Medina que a la Meca. O sigui, el 16 de juliol. Per cert, la pedra es diu Caraca, un homenatge pòstum als que la van tenir més temps. Però parlem de tu. Tinc curiositat. Com t'ho has fet per trobar la pedra de la invocació? Ja la donava per perduda i mira que no en tinc cap altra.

-Doncs... -va començar l'Ernest mentre mirava amb desconfiança la mà del seu interlocutor-. No va ser tan difícil. Estava desesperat, i mirant per Internet vaig trobar la

llegenda de la pedra. Vaig decidir buscar-la perquè em va semblar que era l'única sortida que em quedava. Les pistes portaven fins a la frontera amb Andorra quan en Paulí Vila la va amagar.

-Quin catxondo, aquest Paulí. Era un tio agradable. Fins i tot va penjar els hàbits. Va ser com una doble carambola. Però segueix, segueix...

-Doncs era clar que en Paulí havia amagat la pedra. Segur que estava enterrada, perquè per buscar-la van regirar tot el bosc. Però vaig caure que era de nit i en Paulí no podia guiar-se fàcilment. Vaig deduir que devia haver pujat pel bosc fins que va trobar una referència. I l'única cosa que se m'acudia era que va caminar fins a arribar a un camí. Ell estava improvisant i tornar a trobar un camí era el més coherent. Així que em vaig passar dos mesos fent el recorregut aproximat pel primer camí que es va trobar. Després calia trobar un senyal, un que resistís el pas del temps, perquè ell no sabia quan podria tornar. Crec que estava convençut que el detindrien i el tancarien un temps. Li era igual. El més important era salvar la pedra.

-I el senyal?

-Doncs, després de moltes passejades fixant-me en tots els detalls del camí, vaig veure un pi molt alt que tenia en una branca superior un petit tros de tela lligat. Era gairebé imperceptible des del camí, però allà no hi feia res. Després tot va ser fàcil. Vaig cavar al voltant i allà estava la pedra embolicada amb una tela.

-Molt bé, Ernest, estàs fet un campió. I també has descobert com funciona?

–Tenia clar que la pedra em guiaria. I així ho ha fet. El que no tinc tan clar és què passa ara. Em donaràs un do?

–Ui, ui, ui... -va protestar l'home lacat amb un rictus digne de la millor sobreactuació d'una pel·lícula de sèrie B-. A veure. És tot més fàcil. Tu demanes un desig i jo te'l concedeixo. Però és clar, no com en l'Aladí, que jo no sóc una oenagé com el geni, aquest lladre d'idees. Es tracta més aviat d'un quid pro quo. Has vist El silenci dels anyells?

–Perdona -va interrompre sobtat l'Ernest Pujol.

–Sí, home. Allò de "Quid pro quo, Clarice. Yo te digo, tu me dices". Ho sento. Tinc debilitat per aquest Hannibal Lecter. Mira que en tinc uns quants igual de dolents, però no n'hi ha cap que tingui la seva classe. Allò d'acompanyar un primer plat de vísceres humanes amb un Chianti és espectacular.

–M'estàs espantant.

–Tranquil, Ernest. Has de veure això com una transacció comercial. Tu demanes i jo cobro.

–I què et puc donar jo? Vols diners?

–Això és la broma en oferta d'aquesta setmana. A mi, diners? A aquell que els va inventar. Per favor. No insultis la meua intel·ligència. No. No sóc materialista. Més aviat m'interessen les coses de tipus espiritual.

–Però, llavors, sí que ets el diable i vols que t'entregui la meua ànima? –va dir l'Ernest amb cert to d'enfadament.

–Saifer. Em dic Lou Saifer. I no ho sé, tu mateix. Sóc aquí perquè m'has cridat. Vols fer negoci o no?

–Però em condemnaré eternament.

–No exageris. Que està tot molt magnificat. Allà amb mi tinc un munt de famosos i gent important. No t'ho puc

assegurar, però m'han dit que a l'altre parador tot és molt avorrit. Ja ho saps. Sants, beates i gent així. I a més, contràriament al que penseu, estem un setanta a trenta al meu favor en volum de gent.

–No ho sé. No era el que jo havia pensat.

–Bé -va assenyalar el Lou traient la mà de les espatlles de l'Ernest Pujol i posant-se seriós-. Això és voluntari, saps? I jo no estic aquí per perdre el temps. Mira, noi, ha estat un plaer conèixer-te i espero que passis la pedra a algú més decidit. Vinga. O potser d'aquí a uns anys ens trobem a casa meua. Qui ho sap.

I l'home del vestit va enfilar de forma decidida el caminet que anava en direcció contrària al cotxe. No havia fet, però, ni cinc passes quan va sentir:

–Espera.

Lou Saifer no va poder reprimir un somriure abans de girar-se.

–T'ho has pensat millor? Mira que m'estàs fent perdre la paciència.

–Fem el tracte.

–Molt bé. Saps les regles. Només tens un desig i, un cop demanat, no hi ha marxa enrere. Durarà fins que la pedra cregui que n'ets el propietari. Si la perds, l'efecte també es perd.

–Molt bé.

–Demana, doncs -va indicar el Lou Saifer, mentre creuava els braços-. Espera, espera. Recorda el que han demanat els teus últims antecessors. Ser ràpid com el vent, tan ràpid que la vista humana no sigui capaç de veure com arribes i

l'abats amb una destrat. Ser un espadatxí invencible amb una velocitat de moviments i una habilitat impossibles d'aturar per molts enemics que tinguís al costat. Ser el més llest amb una intel·ligència capaç d'entendre i de retenir tot el coneixement conegut. Ser atractiu fins al punt que cap dona se't pugui resistir per molt lleig que et vegin la resta d'homes. Tu tries. I, evidentment, es pot repetir.

–No hi haurà un any vinent.

–Com?

–Que no hi haurà un any vinent per demanar-te el desig.

–Ui, ui, ui... -va dir l'home del vestit impactant mentre movia el cap de forma desaprovadora-. Em sembla que t'estàs confonent. Pensa-t'ho bé. No facis tonteries que després no tindran solució. Compte amb el que demanes.

–Tinc clar que només vull una cosa.

–T'ho repeteixo. Pensa-t'ho bé.

–No hi haurà any vinent. Tinc càncer de pàncrees terminal. No tinc temps. Si no hagués trobat la pedra segurament ja estaria mort. Ella m'ha donat les forces per seguir viu i arribar davant teu.

–Mira. Tinc fama de trampós -va dir l'home dels botons d'or amb un to extraordinàriament greu-. Però no ho seré amb tu. Et demano que no facis la tonteria que estàs a punt de cometre. Te'n penediràs.

–Potser perquè t'he guanyat –va replicar l'Ernest Pujol amb un somriure triomfant-. No em pots impedir que demani el meu desig.

–No puc, és cert. I per això et dic que no ho facis. Te'n penediràs. T'ho estic advertint. No hi ha marxa enrere i no

et puc explicar què passarà si comets aquesta ximpleria, però t'estic fent el favor d'advertir-te que tindrà conseqüències fatals.

–És clar que no. Demano el meu desig. Vull ser immortal -va sentenciar.

–Mira que ets imbècil -va comentar resignat el diable-. Mira que t'ho he advertit, inútil.

–He vençut -va cridar, aixecant els braços enlaire, l'Ernest Pujol-. No moriré mai i, per tant, mai cobraràs la meva ànima. Per fi algú ha vençut el Maligne.

–Oh, que llest! -va dir el diable imitant la veu d'una nena petita-. Oh, quin pou de saviesa! Oh, quin idiota que es creu capaç de vèncer un poder ancestral! Oh, a ningú se li havia acudit abans això de demanar la immortalitat! Oh, només n'hi ha uns quants centenars! Oh, no deu ser el primer que se li acut a qualsevol mortal! Precisament perquè és l'única cosa que segur que no pot tenir. Però mira que ets tonto!

–Però per què? -va preguntar l'home amb una cara que barrejava sorpresa i pànic.

–Oh, perquè només hi ha una fórmula que compleixi el teu desig i el teu pagament.

–Ah sí? -va inquirir l'Ernest Pujol amb incredulitat-. Quina?

–Doncs ben fàcil, Einstein. Véns amb mi, perquè la teva ànima és meva, i m'acompanyes viu perquè així et quedaràs per sempre com l'immortal que ja ets. I no cal que et digui com et podràs sentir, allà a casa meva. No només patiràs el dolor espiritual sinó que, com que ets tan llest, tu el compartiràs amb el mal físic. I mira que t'he advertit. Personalment no em fa cap gràcia perquè tal com estàs ara

ets un producte que no toco. Em dedico a les ànimes. Sóc com un banquer al qual ara li cau un pis perquè ha hagut d'executar una hipoteca, però el seu negoci són els diners i no la immobiliària. Ara, no sé què et faran els meus empleats, però suposo que seràs una distracció durant uns quants segles. Potser després es cansen de treure't la pell i tornar-la a enganxar, o els avorrirà arrancar-te els ulls tres cops al dia. No són mals xicots, però has d'entendre que no tenen gaires oportunitats de jugar amb carn fresca. Tranquil. En un grapat de milers d'anys igual ja no seràs la joguina i deixaran de barallar-se per veure qui aplica la nova tortura que s'han inventat per a tu. I mira que tenen talent natural en això d'infringir mal. És una espècie d'art que amb el temps segur que aprendràs a apreciar. Au, anem, crac, que ets un crac. I deixa la pedra, perquè alguna cosa em diu que per aquí hi ha més llestos com tu i potser no tardo a fer un nou passeig.

**CONTES PREMIATS
AL 24è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria

alevina

un Nadal en família

Era un vespre d'hivern tot just després de sopar, exactament el 24 de desembre. Aquell any segur que no se m'escapava! Aquell any enganxaria el Pare Noel amb les mans a la massa.

Mireu, ja fa anys que intentava atrapar al Pare Noel mentre portava els regals, però cap any ho havia aconseguit. Ho desitjava amb tot el meu cor! Fins i tot quan bufava les espelmes del pastís d'aniversari, quan veia una estrella fugaç o qualsevol cosa a la qual pogués demanar un desig, ho desitjava amb totes les meves forces. Però no ho havia aconseguit. Segurament us estareu preguntant per què m'interessava tant enxampar-lo. Doncs, d'acord, us ho explicaré.

Des de petita m'ha il·lusionat tot aquest tema del Pare Noel o Santa Claus, digueu-li com vulgueu. En fi, el tema és que quan era petita i arribava el Nadal no hi havia qui em reconegués. M'omplia de felicitat i el millor era que ho encomanava als altres.

El dia de Nadal de fa cinc anys, el meu germà gran va tenir la idea d'inventar-se la seva pròpia història del Pare Noel. Em va dir que en realitat no era el Pare Noel qui repartia els regals sinó que d'això se n'encarregaven els rens màgics, els famosos rens del Pare Noel. A ells no els feia falta un trineu perquè eren màgics i podien volar sense trineu. Pot semblar una ruqueria, però la veritat és que m'ho vaig acabar creient, si més no tampoc em va semblar una barbaritat.

A mesura que m'he anat fent gran, m'he anat creient menys la història del meu bondadós germà. I aquí, la resposta a la nostra pregunta: el volia enganxar per demostrar-li que tot el que em va dir era mentida.

Ara que ja us he explicat el meu motiu, us puc explicar el pla que tenia: me n'havia d'anar a dormir a la mateixa hora de sempre, però m'esperaria desperta al llit. Quan tothom fos a dormir, m'aixecaria i me n'aniria al menjador. Un cop allà, m'amagaria darrere de l'arbre de Nadal, ja que és molt gran i ningú no em podria veure. Quan veiés el Pare Noel, l'únic que havia de fer era fer-li una foto mentre estigués deixant els regals, per demostrar al meu germà que existeix de veritat.

Quan tothom ja era al llit, vaig decidir posar en marxa la meva expedició nocturna. Quan era al passadís vaig començar a sentir passos. Vaig córrer per amagar-me darrere d'una cadira. Em vaig esperar al lavabo i vaig veure la meva mare que anava a la cuina a beure aigua. Quan vaig haver comprovat que hi havia via lliure vaig anar cap al menjador i em vaig amagar darrere de l'arbre de Nadal, tal com ho havia previst, i em vaig esperar que vingués el Pare Noel.

No sé si us ho he dit, però jo m'adormo de seguida. Al cap de tres quarts d'hora, més o menys, vaig caure morta de son.

Quan m'he despertat ja eren les nou del matí! No m'ho podia creure, havia tornat a fracassar. De sobte he començat

Mireia Fonseca Claparols, 10 anys
1r premi categoria alevina

a sentir com unes pessigolles a l'altura del genoll. Quina meravella!!! Hi havia un sobre firmat pel Pare Noel. L'he obert amb tant d'entusiasme que quasi trenco la carta que hi havia dins.

M'ha costat llegir-la perquè no veia bé les lletres perquè tenia les mans molt tremoloses dels nervis.

Suposo que voleu saber què hi diu a la carta, oi?

A la carta hi posa:

"Estimada Helena,

Ja sé que em volies fer una foto, per això en aquest sobre te'n deixo una. Em sap molt de greu que t'hagis quedat adormida. T'asseguro que l'any que ve em veuràs en persona. Si no et sap greu no l'ensenyis a ningú, la foto, a part del teu germà.

No puc continuar escrivint perquè encara em queden molts regals per repartir.

Ho, ho, ho!!! Bon Nadal!

El Pare Noel"

Quan l'he acabat de llegir, he mirat dins del sobre i, evidentment, hi havia una foto seva. He anat corrents a veure si el meu germà estava despert, però encara estava al llit. He fet temps llegint un cop i un altre cop la carta. Al cap de mitja hora ha arribat el meu germà. Li he demanat explicacions immediatament i ell, fascinat per les proves que tenia, m'ho ha reconegut tot.

Ens hem acabat perdonant i hem anat a despertar els pares per obrir els regals de la millor manera possible: en família! La veritat és que els pares no s'han posat gaire contents quan els hem despertat, però l'important és que ha sigut el millor Nadal que he tingut. I n'he tingut bastants!

el refredat del senyor Nadal

Coneixeu el senyor Nadal? No el que juga a tennis, el Nadal que ens visita cada any el dia 25 de desembre. El senyor Nadal va sortir de festa la nit del 23 de desembre, amb tanta mala sort que es va refredar. Aquella nit del 23 de desembre no la va passar gaire bé per culpa del seu maleït refredat que no el deixava dormir. Vomitava, tenia febre... L'endemà, els dos millors amics del senyor Nadal, que eren el Pare Noel i l'Estrella d'Orient, el van anar a buscar per anar a fer una passejadeta i distribuir-se les tasques de Nadal. Ja sé que sona una mica ruc, però com que no anaven a l'escola se'ls oblidava tot. Doncs quan van obrir la porta quasi es desmaien de l'ensurt! El seu millor amic estava estirat al llit suant perquè estava a quaranta graus de temperatura:

–Què farem sense el Nadal? -va preguntar l'Estrella d'Orient.
–No m'atreveixo ni a pensar-ho, però em sembla que el millor que podríem fer és anar a un hospital -li va respondre el seu amic, el Pare Noel.

I així ho van fer, van anar al millor hospital del país i el metge els va dir:

–És un cas urgent, l'efecte del refredat està augmentant. Jo crec que si es queda aquí durant una setmana, es podrà curar.

–Una setmana? -van preguntar els dos amics a l'hora-. Però si només tenim deu hores!

Els dos amics es van posar a pensar qui podria curar el senyor Nadal i, a més a més, qui ho podria fer amb menys de deu hores, que era el temps que tenien abans que comencés el

25 de desembre. Després de cinc llargs minuts van trobar la solució. El Pare Noel va recordar que tenia un amic que era pastor i que sabia molts remeis casolans, i el van anar a visitar.

Després de beure's tres gots d'aigua amb farigola, el senyor Nadal seguia igual de refredat. Després de la gran decepció van tornar a casa a pensar. Sense el senyor Nadal no valia la pena ajudar a il·luminar tot el cel amb un color daurat, i molt menys a repartir regals a tots els nens i nenes, senyors i senyores, que estaven tan il·lusionats en rebre'ls. Ni el nen Jesús, ni la Verge Maria ni Sant Josep, i ni tan sols els Reis Mags d'Orient, que eren molt simpàtics, no eren res sense el senyor Nadal, perquè el Sr. Nadal és la persona que fa la màgia del 25 de desembre i sense ell no val la pena suar perquè totes les persones del món estiguin contentes.

Encara que nosaltres no el veiem, ens dóna força i ens ensenya que el Nadal no és només menjar i regals, també és sacrifici i solidaritat. Ja no se'ls acudia ningú que pogués curar el senyor Nadal fins que l'Estrella d'Orient va dir:

–Ah, ja ho tinc!

–En qui pensaves ara?

–En un amic meu que és inventor. Però els inventors no són metges i no poden curar el senyor Nadal.

–No hi perdem res. Anem a veure'l.

I els tres amics van anar a veure l'amic inventor. Quan van arribar, l'Ernest, que així era com es deia l'inventor, els va dir:

Daniel Arqués Rubió, 10 anys
Finalista categoria alevina

—Em sembla que ja sé com puc curar el Sr. Nadal. Amb un invent que quan el vaig fabricar no sabia com el podia utilitzar. Seguiu-me.

I el van seguir fins a una sala on hi havia un gran objecte tapat amb una capa molt gran que hi posava "Grandiós".

L'Ernest els va explicar què haurien de fer per curar el refredat del senyor Nadal i es van posar en marxa.

El primer que van fer va ser treure la capa a l'invent. A dins hi havia un gran ordinador, una gran impressora i un gran escàner. Després, van escanejar el senyor Nadal i, tot seguit, li van esborrar el virus a través d'un programa de l'ordinador gegant. I, per acabar, van imprimir el senyor Nadal 2, que així era com havien anomenat l'altre senyor Nadal, sense cap mena de virus. I a l'altre, al senyor Nadal, el van ingressar a l'hospital.

Al final, el dia 25 de desembre va ser un dia màgic, perquè en un equip totes les persones són importants i allà hi eren tots: la Verge Maria, Jesús, l'Estrella d'Orient, el senyor Nadal 2... Però llavors tenien un altre problema, tenien dos senyors Nadal i els feia pena esborrar-ne un.

Es van posar d'acord que s'anirien alternant, perquè als dos senyors Nadal els feia molta mandra treballar un dia festiu, ja que tot l'any treballaven per als preparatius. Per això, si us hi fixeu, veureu que tots els nadals són diferents, perquè els dos senyors Nadal es van alternant.

Categoria

infantil

l'estiu del Pare Noel

Aquesta història va començar una nit de Nadal molt freda quan van picar a la porta de la família Pujol. La parella va obrir la porta i es van trobar una cistella amb un nadó. Després de la sorpresa inicial, van reaccionar i el van entrar a casa seva abans no agafés una pulmonia. Un cop a dins, van agafar el petit i van trobar un paper dins el cistell que hi posava, amb lletra tremolosa, que cuidessin de la Neu. Que, a partir d'aquell mateix moment, era tota seva.

Van passar 14 anys d'aquella nit i la Neu ja era tota una doneta adolescent.

—Neu, desperta.

—Cinc minuts més, maaaaa.

—No, aixecat ara mateix que arribaràs tard!

—D'acord, maaaaaaa.

Quan em vaig aixecar del llit vaig mirar el despertador i vaig veure que eren les set i quaranta, vaig saltar del llit com si es calés foc. Les classes començaven a les vuit i mitja i havia de caminar un bon tros per arribar al col·le, ah!!! Per què sempre m'havien de passar aquestes coses a mi!!! Em vaig vestir amb una velocitat que ni el Superman i vaig agafar la motxilla i me'n vaig anar pitant cap a baix, a la cuina.

—Neu, i l'esmorzar?

—Ho sento papa, però arribaré tard.

Dit això, em vaig acomiadar dels pares i vaig sortir disparada de casa.

—Ostres tu! Tant de bo que ja fos al col·le!

De cop i volta, un remolí de vent em va transportar i al cap d'uns segons vaig aparèixer davant mateix del col·le.

—No pot ser, tot just fa un moment que era a casa i ara resulta que estic a l'entrada de l'escola sense haver fet ni un pas! Això no pot estar passant, haig d'estar somiant.

I em vaig pessigar a la cara tan fort que em vaig fer mal: "Desperta, desperta, que encara estàs al llit somiant." Però, no, estava a l'escola i no estava somiant. El que veia era ben real.

—Neu, què estàs fent aquí plantada? Encara no t'has despertat del tot. Vés cap a classe que ja ha sonat el timbre.

—D'acord senyoreta.

Vaig estar tota l'estona a classe de la Marina pensant què m'havia passat per trobar una resposta raonable, però no n'hi havia cap de lògica: "I si m'havien teletransportat uns extraterrestres? I si era una supernena amb superpoders que ni sabia que els tenia? Ai!!! No em trobo bé, m'estic marejant."

—Perdó, Marina, puc anar al lavabo? És que no em trobo bé.

—D'acord, vés-hi.

—Gràcies.

En arribar al lavabo, em vaig rentar la cara i quan em vaig mirar al mirall vaig veure, esfereïda, que les meves orelles eren punxegudes i vermelles.

—Aaaah!!! Què és això? No pot ser veritat. M'estic tornant boja!!! T'has de tranquil·litzar, no passa res. Segurament és la meva imaginació. Un cervell adormit o marejat em fa

Ona Pujol Puy, 13 anys
1r premi categoria infantil

veure coses irreals. A la de tres, obriré els ulls: un, dos i tres. Aaaa!!!! No pot ser! Encara tinc aquestes orelles fastigoses!

Me les vaig tocar i eren de veritat. Havia de fugir del col·le, no em podien veure així: "Però si surto per la porta principal em descobriran." Vaig desitjar que tornés a venir aquell remolí i em deixés al bosc, on ningú pogués veure aquella monstruositat. I, un altre cop, va aparèixer el remolí i vaig sortir en un camp de margarides i pins. Això ja era massa: "Primer, el remolí em porta al col·le, després em surten de cop les orelles d'elf i, per acabar, torna a venir el remolí i em deixa no sé on." Pitjor no em podia anar el dia.

Aquestes cabòries es van interrompre de sobte en sentir algú que em deia alguna cosa. Em vaig girar però allà no hi havia ningú. Sols les flors i els arbres que es movien pel vent. Però la veu cada cop se sentia més forta, i em va començar a falta l'aire i a rodar-me el cap fins que vaig caure desmaiada. No sé quan de temps vaig estar inconscient, però quan em vaig despertar no estava sola.

Al principi ho veia tot borrós, però després tot es va anar aclarint i vaig poder veure la persona que abans estava parlant. I no era cap persona. Era un ren.

—Per fi t'has despertat, Neu!

—Ara sí que dec estar somiant de veritat. Els rens no parlen! I com és que saps el meu nom?

I per què els rens no poden parlar? Oi que tu pots parlar, no entenc per què jo no ho puc fer. Hi tinc el mateix dret que

tu, però com que els humans es creuen superiors, es pensen que no podem parlar.

—Eh, què ets tu?

—Que mal educada. Jo, estimada nena, no sóc una cosa, sóc el Rudolf.

—Què? Sí, és clar, com el ren del Pare Noel, ja, ja.

—Doncs sí, maca, sóc un dels rens que estiren el trineu del Pare Noel.

—Ara ja ho veig clar. Per un moment pensava que m'havia tornat boja. Tu no ets real com tampoc ho és el Pare Noel.

—Nena, però què dius? Que el pare Noel no existeix? Doncs que sàpigues que és tan real com tu i com jo. I més per tu, que és el teu pare de debò.

—Què dius, el meu pare es diu Rafel.

—T'equivoques, el Rafel i la Francina et van adoptar pocs dies després de néixer.

—Quin dia més al·lucinant.

—I t'està esperant.

—Qui?

—El teu pare. El Noel.

—Para de dir bestieses! Vull anar a casa!

I, en un moment, ja era al menjador de casa.

—Papa! Mama!

Els vaig besar com si fes un segle que no els veia.

—Neu, què hi fas a casa? No hauries de ser al col·le?

Em parlaven amb tota naturalitat, com si aquelles orelles de punxa no hi fossin.

—Però, que no me les veieu?

–Francina, ja ha començat.
–Papa, què ha començat?
–Mira, Neu, seu aquí que hem de parlar. Primer de tot has de tenir clar que t'estimem.
La meva mare va començar a plorar.
–Mama, què et passa?
–Filla meva, el teu pare i jo desitjàvem amb totes les nostres forces que el dia d'avui no arribés mai, mai. Ets adoptada.
–Què? No pot ser?
I llavors, vaig plorar amb ganes.
–Qui són els meus pares?
–El teu pare.... és, és, és el Pare Noel. I ha arribat l'hora que et vingui a buscar perquè te'n vagis a viure allà, al pol Nord, amb la teva família de veritat
–Però, no veieu que la meva família sou vosaltres. Ell va passar de mi.

En aquell moment va aparèixer per la llar de foc el Rudolf.
–Què hi fas aquí! Vés-te'n!
–Au, va, puja. El vol durarà un moment.
I no recordo com vam volar ni quan hi vam arribar. Tot plegat ho sento com un somni agradable. La primera imatge d'aquell viatge màgic va ser veure un poblet nevad ple de llums de colors, amb nans i rens circulant, cantant amunt i avall. I elfs carregats de regals embolicats que entraven i sortien de casetes de fusta.

L'elf de més edat, amb ulleres negres i barba blanca, em va donar la benvinguda i em va demanar que l'acompanyés. El

Rudolf em va empènyer perquè seguís l'elf. Li vaig demanar que m'acompanyés, però em va contestar que no podia perquè havia d'anar a fer unes pràctiques de vol. L'elf em va portar davant d'una porta enorme que hi posava: "Has estat un bon nen?"

L'elf va desaparèixer corrents després de trucar a la porta amb les seves mans esquifides. I una veu suau i dolça em va dir:

–Neu, maca, entra si us plau.

Vaig obrir la porta i vaig entrar en una sala gran on hi havia una cadira gran i vermella que estava d'esquena a mi. Quan la cadira es va girar, em vaig quedar sense paraules. Ell va començar a riure. Allí hi havia un senyor d'uns trenta-vuit anys, prim i ros.

Què et pensaves, que seria un vellet gras que no para de fer: "Ho ho ho!"

–Sí.

Es va acostar a mi i em va fer una abraçada i un petó.

–No saps com t'he trobat a faltar tots aquells anys. Tan sols et podia veure un cop a l'any i mentre dormies a la teva habitació.

–Per què em vas abandonar?

De sobte, un silenci aclaparador.

–Ho havia de fer pels altres nens, els dels altres. No podia fer que el Nadal arribés a tothom i alhora cuidar d'una nena. No era permès. Però ara, que ja ets gran, és diferent. Si vols et pots quedar a viure amb mi. M'ajudaràs a llegir les cartes i a repartir les joguines.

–Has d'entendre que no puc deixar l'altra família meva. Tu tens milions de nens per cuidar. Ells sols em tenen a mi.

El Pare Noel no va dir res, però ho va entendre tot. Vam seguir parlant hores i hores fins l'endemà. Ens vam conèixer i vam recuperar el temps perdut. Quan el sol ja feia estona que havia sortit, li vaig demanar dos regals.

–Treu-me aquestes orelles i porta'm a casa.

–Fet. A canvi, m'has de fer un regal que ningú més que tu em pot fer. Vine a passar amb mi les vacances d'estiu.

I així, cada nit de Nadal, em trobo una carta del papa al peu de l'arbre de Nadal on em diu: "Tinc unes ganes que faci calor!"

la carta

Vaig mirar per la finestra i tot era llum, els fanals encesos, i els llums de Nadal també. Només tenia sis anys, però aquella imatge de les muntanyes nevades, la gent atrafegada, el soroll dels cotxes..., mai la podré oblidar. Era una imatge que podia transmetre nerviosisme, però a mi em relaxava. Era la nit de Nadal, el millor dia de l'any.

Ara ja tinc vint anys, però aquell Nadal de 1997 va tenir un moment inoblidable. Encara no sé si va ser bo o dolent, però tinc clar que no se'n va de la ment. I perquè no us quedeu amb el dubte, us l'explicaré, però heu d'estar molt atents, perquè només aquells que pensin el podran entendre...

Quan ets un infant esperes el Nadal amb candeletes, i un mes abans comences el compte enrere per rebre'l, així, amb més il·lusió encara. El meu Nadal de 1997 va ser diferent, va ser... com ho podria dir? Especial.

Només tancant els ulls encara veig el menjador de la padrina amb la taula parada i sento el timbre que no para de sonar. Jo era, com deia la padrina, l'encarregada de rebre els convidats. Un cop tots ja havien arribat, cosins, tiets, germans i amics, la festa començava. Primer es cagava el tió, a taula es repartien els regals, es feia un bon sopar i fèiem festa.

Després de la missa del gall vam anar cap a casa, i com cada any preparava la llet i les galetes per posar a la taula del menjador, ja que el Pare Noel vindria a deixar els regals de la família. Però, quan vaig obrir la porta del menjador tot

em va caure a terra, l'arbre havia desaparegut! La meva mare, en sentir l'escàndol dels plats i els gots, va venir corrents. Ja començava a dir-me les típiques paraules que diuen sempre, però quan va veure que una llàgrima em queia galta avall, es va preocupar, es pensava que m'havia fet mal. No vaig dir res, simplement vaig assenyalar el lloc on hi hauria d'haver el meu preciós arbre de Nadal. La meva mare no sabia què dir-me i, com sempre, va cridar el meu pare. Entre ells es van fer cares per dir-se que no entenien res, i en uns instants la mare va començar a parlar:

—No ho entenc, però, va filla, no ploris més, que trobarem una solució.

—Mare! Però ara el Pare Noel no ens podrà deixar els regals!

—Sí que podrà, tinc una solució. Li deixarem una carta escrita pels tres per informar-lo del nostre incident. Ell ho entendrà.

Vaig anar a la meua habitació i vaig buscar el paper i el bolígraf més bonic que tenia. I vaig començar a escriure unes paraules que recordo de pe a pa:

“Estimat Pare Noel,

Aquesta nit he tingut un problema, m'han robat l'arbre de Nadal tan bonic que havia fet per a tu. Estic molt trista, i t'escric perquè no pensis que aquest any no t'havia preparat la casa. Espero que puguis entendre el meu problema i que vinguis igualment. També espero que a la persona que en aquests moments té el meu arbre li deixis algun regal a sota, i així també pugui ser feliç. Adjunt a aquesta carta et deixo

Canòlich Àlvarez Puig, 14 anys

Finalista categoria infantil

un tros de branca que m'he trobat a terra, unes galetes dolces i un bol de llet.

Una abraçada de la teva admiradora Gina.

PD: Treballa molt i no t'oblidis de cap nen!"

Vaig entrar a la meua habitació i, amb cara trista, em vaig ficar al llit. Em va costar molt adormir-me, però al final vaig entrar en un son tan profund que no vaig poder sentir res. La llum del primer raig del dia em va despertar i vaig córrer cap a l'habitació dels meus pares. No volia anar tota sola al menjador perquè tenia por que no hi hagués regals i de trobar-me una nota esquinçada. Un cop estàvem tots desperts, vam obrir la porta del menjador on una pila de regals m'esperava. Però no vaig veure cap escrit de resposta. Vaig obrir tots els regals, la meitat no els havia demanat, però el Pare Noel devia saber que en el fons els volia.

Quan vam acabar d'obrir-los tots i de provar-ho tot, vaig anar a esmorzar, però abans de traspasar la porta del menjador, de reüll vaig veure un full vermell sota la taula. Em vaig ajupir i el vaig agafar. En obrir-lo els ulls em van brillar, era una carta del Pare Noel! Tota emocionada vaig córrer a ensenyar-la als pares. I vaig començar a llegir:

"Estimada Gina,

No sé per què estàs trista, jo mai m'enfado, i no és culpa

teva que l'arbre hagi desaparegut. Vull que somriguis i pensis que el Nadal és felicitat i que tu tens sort de ser com ets. A la persona que es va endur el teu arbre també li he deixat un regalet, juntament amb un petit sac de carbó. Passa un bon dia de Nadal!

Una abraçada encara més forta del teu amic Pare Noel."

Ara, després d'uns 14 anys, encara lleigeixo aquest petit escrit la nit de Nadal abans d'anar a dormir. Jo ja sé la veritat, però aquestes paraules em fan sentir nena i m'aporten bons records d'una infància plena de bons moments i algun, molt petit, de dolent.

Categoria

juvenil

el darrer Nadal

*Dues persones. Desconegudes. Divagant. Atònites. Disbauxades.
Un punt de partida diferent i un destí comú.*

No m'ho crec. Inseguretat. Por. Dolor. Indecisió. Què faig? La notícia m'ha deixat perplexa. L'últim Nadal... Com que l'últim Nadal? S'han tornat bojós? Si només tinc 26 anys! Sóc jove! Quan era petita m'acostumaven a dir que, a aquesta edat, encara em quedaria molta vida per endavant. I ara?, on és aquesta vida? No és possible! I, per què precisament ara?

Em dic Gina i, com deveu saber, he viscut vint-i-sis primaveres. Ara mateix, el negre m'envaeix. La vida ha perdut el color. Fosc. Tenebres. Us preguntareu com és que una noia tan jove com jo pot tenir una percepció tan pessimista de la vida. Doncs mireu, tot té una raó de ser. Us explicaré l'escena amb exactitud.

Una porta corredissa. Un ampli passadís. Unes escales que cessaven al meu destí. Un mal pressentiment. Temor. Caminava amb lentitud. No volia arribar. Desitjava que s'aturés el temps o que retrocedís. Anhelava l'època abans que em detectessin el càncer. Els dies anteriors a les proves. Avui en sabia la resposta. Seria mortal? Volia tornar a ser jo, despertar d'aquell malson. Sentia com el meu cos em forçava a sortir corrents. I sí, com podeu imaginar, tenia motius per sentir-me així. Recordo encara les paraules del metge: "Gina -va fer un respir lleuger-, aquest és el teu últim

Nadal." Tenia l'esperança que estigués bromejant, però va seguir: "El càncer està molt estès, no podem fer-hi res, et queden com a molt dos mesos de vida." Estava perplexa. Aquelles paraules hem colpejaven agressivament. Com que l'últim Nadal?, dos mesos de vida? No hi havia res a fer...

Desdeny. Conformitat. Algun dia havia d'arribar. La vida no és eterna. Mai ho ha sigut i no ho serà per a mi. Tot i així també sentia por. Tristor. Dolor. Incertesa. Perplexitat. No esperava que fos tan aviat. L'edat a vegades juga males passades.

Em dic Apolinar i estic a la darrera etapa de la vida. Sóc un ancià de vuitanta-quatre anys. Com haureu pogut copsar, la meua vida ha estat llarga, però els metges ja li han atorgat el seu punt final. Era d'esperar que aviat m'arribaria l'hora. He presenciat la defunció de molts éssers estimats. Algun dia havia de ser jo. No obstant, tenia esperança de viure alguns anys més encara. "No sabem ni si arribaràs a Nadal...", recordo l'última frase del metge amb exactitud. Aquella que em va produir un alentiment del cor, que per un moment pensava que deixava de bategar. No hi ha res a fer. És llei de vida...

Sí, molt bé. I ara què faig? Tan sols dos mesos... Amb tot el que tenia pensat fer durant el meu transcurs vital... I a més, ara és Nadal. La tradició és celebrar-ho amb família. Reunir-nos tots junts, des dels més grans als més petits, sopar, obrir

Andrea Moreno Consuegra, 16 anys
1r premi categoria juvenil

regals... Per tant, en teoria no puc marxar... Però tenint en compte que és l'últim Nadal de la meva vida... Marxo! Avui mateix. Aprofitaré els darrers dies de vida per fer tot allò que hauria volgut fer. Me'n vaig. Jo aquí ja no hi faig res...

Bé, tot i saber que em queda poc de vida, molt poc, desitjaria almenys poder arribar a Nadal. Celebrar-ho amb els meus fills, les parelles respectives, els meus estimats néts... Tots junts, en família. Com sempre hem fet. Vull invertir el meu últim sospir en ells, les persones que han estat al meu costat durant la major part de la meva vida. Em quedaré aquí com si no passés res, com si tot hagués estat fruit d'un malson. Ells són els que es mereixen el meu darrer somriure...

Pensaments diferents. Situació semblant, decisions oposades. Diverses maneres d'enfrontar la mort. Un passeig. Dos desconeguts. Un sospir comú. Dos camins tangents. Una conversa que els farà pensar molt...

—He decidit que marxaré. Ja no hi faig res aquí. He d'aprofitar els últims dies de vida.

—Què és per tu aprofitar la vida?

—Fer tot allò que hauria volgut fer.

—N'estàs del tot segura?

—Home... del tot tampoc...

—Pensa-hi!

—I per a vostè?

—A mesura que et fas gran, t'adones del que és realment aprofitar la vida, qui en forma part i a qui has d'agrair poder

gaudir-la. T'adones de les persones que estan al teu costat per a les coses bones i també per a les dolentes, quan el món és de colors i quan tan sols hi ha la foscor. Llavors és quan saps amb exactitud que aquestes són les persones que es mereixen el teu darrer sospir, el teu últim somriure, la teva darrera llàgrima... T'adones que és a aquestes persones a qui has de dedicar els teus últims instants de vida. Potser no hauràs pogut fer tot allò que volies fer, però això no és pas un problema. En realitat, qui estarà al teu costat, fins i tot després que el cor et deixi de palpitari, no serà tot allò que has fet els teus darrers mesos, sinó les persones que t'estimen i que han estat i estaran sempre amb tu.

—Però, i tot allò que hauria volgut fer i que no he pogut fer?, quan ho faig? No tinc temps. Vostè ja és gran. Ha pogut estar molt temps amb la família. No entenc com pot decidir seguir la rutina de tots els anys sabent que serà el seu darrer Nadal. Cada any celebrant-ho de la mateixa manera. No n'està cansat? Vuitanta anys fent el mateix. No té cap desig que, en la seva trajectòria, encara no hagi pogut satisfer? N'està completament segur? Si jo fos la seva néta, preferiria que marxés per satisfer el seu desig que no pas que es quedés amb nosaltres per tradició. Tot i així, estaria al seu costat fins que la mort es presentés a la meva porta. M'agradaria que el meu avi gaudís dels últims instants de vida fent tot allò que en cap altre moment no ha pogut fer. —Doncs a mi m'agradaria que si la meva néta estigués en la meva situació, decidís passar el darrer Nadal amb mi, el seu avi, una de les persones que més l'haurà estimat.

Conversa intensa. Dues perspectives. Pensaments. Reflexió. Indecisió.

Potser té raó. Sóc una egoista. Qui ha estat en tot moment al meu costat, des que vaig respirar per primer cop, ha sigut la família. Ells són els qui m'han aixecat quan he caigut. Els qui m'han guiat pel bon camí. Els qui no m'han abandonat mai. Ells són els que es mereixen l'últim somriure, la darrera mirada, l'últim petó, la darrera llàgrima. Els meus últims instants de vida. A més, és absurd. Hauria volgut fer tantes coses. És impossible fer-ho tot en dos mesos escassos. No hi ha temps per a tot. No val la pena intentar-ho. Per què?, per perdre el temps? Si de totes maneres he de perdre el temps, prefereixo fer-ho al costat de les persones que estimo. És el millor, no?

Potser sí que té raó la noia. Potser hauria de deixar de banda la rutina de cada any i emprendre un viatge per viure el Nadal que sempre he desitjat. És veritat, porto pràcticament vuitanta anys fent el mateix. Ja és hora que trenqui els esquemes. Si no ho faig ara, no tornaré a tenir l'oportunitat de fer-ho. El temps s'esgota, corre en contra meu. A més, segur que el que ells volen és que mori havent complert tots els meus desitjos. No és ser egoista, oi que no?

regal de Nadal a l'aeroport JFK

Fins a aquest mateix moment tot ha anat sobre rodes. He sortit de casa amb suficient temps per parar en una d'aquelles galeries que a Europa causen tant de furor i comprar-hi un peluix per a cadascun dels meus fills, i unes arracades per a la meva dona. Els ninotets de peluix són petits però bufons. Un osset i un corderet. Les arracades no són pas d'or ni brillants, sinó de plata, però són elegants i sé que a la meva dona li agradaran. Els ninots de peluix caben a la maleta de cabina, una dada molt important perquè no tinc intenció de facturar equipatge. Ja m'han perdut prou maletes. Després he agafat un taxi, groc com els de les pel·lícules, amb un taxista simpàtic, també com només passa a les pel·lícules, i ens hem dirigit cap a l'aeroport. El taxista m'ha ensenyat les fotografies dels seus nens i m'ha explicat que demà cantaran nades al costat de l'arbre. Jo li he contestat que demà farà exactament el mateix, amb l'única diferència que les cantarem en francès perquè serem a Bordeus. Ell ha rigut.

A l'aeroport em rep un avet descomunal decorat amb moltes boles i llums de colors. Veure l'arbre m'ha animat encara més. M'ha contagiats encara més l'esperit nadalenc i m'ha recordat que l'aeroport és la primera estació del viatge que em portarà a casa. No m'ha costat gaire temps passar els infinits controls de seguretat. Cada cop són més pesats i més perepunyetes, però tots són detalls sense importància quan es tracta de tornar a casa per passar el Nadal amb els meus estimats fills i poder donar una abraçada a la meva dona. Aquests pensaments m'ocupen el cap quan sento un

so provinent del meu mòbil. És un avís de la companyia aèria amb la qual he de volar. Avui en dia t'avisen si hi ha qualsevol problema, és un dels avantatges de viure a Nova York: tens tota la tecnologia al teu abast. Però en aquest cas m'ho hauria estalviat de bona gana. L'avís m'anuncia que el meu vol queda anul·lat fins a nou avís pel mal temps que s'espera en les properes hores a França. No m'ho puc creure. Havia sentit a les notícies que durant el dia de Nadal nevaria a tota la meitat oest del continent europeu, fins i tot arran de mar, però sembla ser que s'ha avançat. Em connecto un moment a Internet amb el mòbil amb l'esperança de llegir que no és veritat, però lleigeixo que el temporal europeu ha deixat tirats als aeroports nord-americans milers de persones que preteníem volar cap a Europa. Segueixo sense poder creure-m'ho. Fa quatre mesos que he abandonat Bordeus i la meva família per viure a la ciutat que no dorm mai.

Havia explicat a la meva dona que marxava per encetar un projecte molt engrescador de la meva empresa. I de fet em consta que ella s'ho creu. La realitat és més trista: he hagut d'acceptar instal·lar-me als Estats Units per obrir-hi mercat desesperadament, perquè a Europa les perspectives comercials estan més que magres. Si la meva empresa no aconsegueix en els propers mesos obrir mercat a Nord-amèrica farà fallida. Si jo no acceptava emigrar a Nova York, em despatxaven. I segons els resultats de la meva gestió als Estats Units, també. Però avui, això, ara, és el que menys m'importa. Fa quatre mesos que no veig la meva família i per culpa d'una tempesta de neu no podré arribar a temps a casa. No m'ho puc creure.

Pau Riera Dejuan, 17 anys **Finalista categoria juvenil**

Reacciono de la mateixa manera que ho faria qualsevol altra persona que estigués en aquesta situació: el primer instint és córrer a la pantalla on apareixen tots els vols de sortida i rellegir cent cops les lletres que diuen: “VOL ANUL·LAT”, com si llegir-ho moltes vegades pogués canviar el missatge. Seguidament vaig al mostrador de la companyia i em salto mal educadament tota la cua que s’ha format per la nefasta notícia. Un cop davant del jove que intenta controlar com pot tota aquella acumulació desordenada de gent, intento colar-me darrere del mostrador per agafar-lo pel coll, com si matant algú que no té culpa de res pogués venjar-me del meu destí. Però no ho aconsegueixo i m’accontento a escridassar-lo en francès, la meva llengua materna, des de l’altre costat del mostrador. Ni tan sols em molesto a fer-ho en anglès. M’amenacen de portar-me a la comissaria de l’aeroport. La menció de la policia em tranquil·litza relativament. Pregunto quan sortirà el primer vol a París, i em diuen que no ho saben, però que les previsions meteorològiques són pessimistes. Hi haurà temporal intens de neu sobre l’Europa Occidental durant tres o quatre dies.

Si em punxen no em surt sang. En sentir la resposta quasi caic desmaiàt. Hauré de passar el Nadal sol, lluny dels meus fills i de la meva dona? Posseït per una indignació que no sé si és justificada o no, però no m’importa, torno a xisclar. Em responen les veus de la resta de persones de la cua per fer-me entendre que tots ells estan en una situació semblant. Seguidament recorro els mostradors de totes les companyies aèries que hi ha al JFK Airport, que són moltes. Intento

aconseguir un vol en qualsevol altra companyia a París, o a Roma, o a Madrid, o a Frankfurt, o a Londres o a Zuric, on sigui que em permeti enllaçar raonablement després a Bordeus en un vol europeu, o en tren, o amb cotxe de lloguer. Però la resposta sempre és la mateixa: o bé els vols han estat també anul·lats pel temporal de neu, o bé estan complets perquè som en les dates més assenyalades de l’any. No puc trobar un vol fins d’aquí a de tres o quatre dies. Això representa arribar a Bordeus dos o tres dies després de Nadal. Significa un Nadal sol, sense la meva família que fa mesos que no veig. No hi ha cap solució possible. És impossible arribar a temps.

Ara toca trucar a la dona i comunicar-li la notícia. No sé si m’hi veig amb cor. I ella encara, que potser ho pot entendre, però... i els meus fills? Com expliques a una nena de tres anys i a un nen de cinc que el pare que porta quatre mesos fora no ve ni per Nadal? Si jo no em veig amb cor d’explicar-ho a la meva dona, menys encara als meus fills. I sé que la meva dona no es veurà amb cor de comunicar-ho als dos menuts... No pot ser que no hi pugui fer res, que no hi hagi cap solució.

Reconec que a vegades em comporto com un nen. Ara mateix tinc ganes de plorar. M’assec en una butaca allunyada, intento apartar-me de la vista de tothom perquè no em vegin si se m’escapa alguna llàgrima. De passada estaré aïllat de tot l’enrenou de l’aeroport, tot i que sembla un eufemisme atès que tots els racons estan plens de gent trucant i

explicant la situació a familiars i amics. Intento pensar amb claredat però no ho aconsegueixo. Efectivament, acabo plorant. Quina vergonya! Per dissimular abaixo el cap i tanco els ulls, fent veure que dormo.

Després d'uns minuts sento el soroll d'un frec de roba al meu costat. Obro els ulls i veig que un home vell i gras, de barba blanca i barret antiquat, s'asseu al meu costat. Sortosament ja no ploro. Em dirigeix un somriure càlid:

–Disculpi'm, no volia despertar-lo.

–No pateixi -respon-. No dormia. Simplement meditava.

–Bona idea. Meditar és molt recomanable. Desgraciadament dediquem poc temps a pensar. Els humans vivim massa atafegats. He vingut cap a aquestes butaques, que estan una mica apartades, perquè jo potser sí que dormiré una estona. Tinc moltes hores d'espera per endavant.

–Ah sí? Espera algun familiar? -li pregunto.

–El meu cosí, que ve de Finlàndia. Però pel temporal de neu que pateix Europa Occidental el vol s'ha retardat molt. De fet, encara no s'ha pogut enlairar. No sé quan arribarà. L'espera pot ser molt llarga. A més, als aeroports no t'expliquen res. M'ho he de prendre amb filosofia. I vostè, també ha d'esperar algun parent?

No el conec de res, però li explico el meu problema des del principi perquè aquest vellet inspira confiança, i perquè necessito desfogar-me: des dels problemes econòmics de la meua empresa fins a l'anul·lació del vol a París. Ell m'escolta pacientment, i demostra en tot moment interès pel que explico. Quan acabo, es queda uns instants en silenci,

mirant-me.

–Estic pensant quina solució podem trobar-hi -diu finalment.

–Jo hi he donat moltes voltes, i no n'he sabut trobar cap -li contesto.

He de confessar que m'ha agradat que el vellet hagi utilitzat la primera persona del plural. Potser ha estat només per cortesia, però indica implicació en els problemes dels altres. Transmet a l'interlocutor un sentiment de companyia, de no estar sol davant del problema. Potser aquest home és un consultor de recursos humans, o bé és un jubilat que llegeix tots els llibres d'autoajuda que es publiquen.

–Probablement, els aeroports de l'Europa Oriental que no pateix el temporal de neu funcionen amb normalitat -afirma després d'un moment de reflexió.

–Sí, m'han dit al mostrador d'alguna aerolínia que l'aeroport europeu on em poden oferir vols en les properes hores és Budapest. Però si he de sumar el temps de volar fins a Budapest i la durada del tren de Budapest fins a Bordeus, no sóc a temps d'arribar el dia de Nadal -li replico amb to desenganyat.

–Bé, de fet jo no sumava els temps del vol i del tren, sinó que pensava que fossin simultanis -contesta l'ancià somrient bondadosament entremig de la massa blanca formada per la barba i el bigoti.

–Perdoni? No sé si l'entenc.

–Budapest és una ciutat molt bonica. I aquesta època de l'any és un bon moment per visitar-la. La fira de Nadal de Budapest és una de les més interessants d'Europa. Li ho

puc assegurar, perquè sé de què parlo. Modèstia apart, en fires nadalenques hi entenc un munt -respon l'home donant-me un copet a l'esquena.

—Segueixo sense acabar de comprendre on vol anar a parar —li responc, una mica confús per la proposta del meu company de seient.

—Però si és molt senzill! Vostè agafi aquest vol que m'ha dit que surt en les properes hores cap a Budapest, i en el qual, segons l'han informat, encara hi ha places lliures. Un cop tingui el bitllet comprat truqui immediatament a la seva dona i digui-li que els regala unes vacances a Budapest, des de Nadal fins a cap d'any. La seva dona i els seus fills han de sortir com més aviat millor de Bordeus cap a Budapest, via París, en tren. Crec que la major part del trajecte és en tren d'alta velocitat. M'han dit en algun mostrador que el temporal de neu que colpeja l'Europa Occidental impedeix el trànsit aeri, però no els trens, segons tinc entès. Si tant vostè com la seva dona s'afanyen, vostè es trobarà amb la seva família a Budapest el dia de Nadal. L'estona que li quedarà abans que surti el seu vol pot reservar per Internet un hotel a Budapest, aprofitant que en aquest aeroport no hi ha vols però sí que hi ha Wi-Fi. Què li sembla?

—Meravellós -contesto. I no puc reprimir un acte espontani. Ja he dit que a vegades em comporto com un nen. Li faig un petó a cada galta.

—Corri, corri, que no té gaire temps.

Dit i fet, Compro un bitllet d'avió que surt al cap d'una hora cap a Budapest. Per sort, només porto la maleta petita de

cabina que no cal facturar. Si hagués facturat equipatge cap a París, no hauria pogut canviar tan fàcilment de vol. Sort que els ninots de peluix són petits i caben a la maleta de cabina! Quan ja tinc el bitllet a la mà truco a la meua dona i l'informo del canvi de plans: "Amor meu, passarem el Nadal a Budapest." Li explico tot, molt ràpidament, i ella es mostra entusiasmada: "Aquest viatge serà un regal per als nens!" Em connecto a Internet i reservo habitacions en un hotel de Budapest. El meu avió surt d'aquí poc. Però encara tinc temps d'anar a veure un moment el vellet de barba blanca per agrair-li l'excel·lent idea que m'ha ofert.

—Serà un bon regal de Nadal per als meus fills. Li ho dec tot a vostè.

—Magnífic. Estic content de saber que ha pogut solucionar el seu entrebanc. Però no expliqui que la idea li he donat jo —em respon somrient.

—Per què? -li pregunto intrigat.

—Tothom creu que el Pare Noel són els pares. Cregui'm, no convé desenganyar-los.

Categoria

adulta

el soldat dels 100 refranys

A dins de Déu sap què...

En algun moment el devien ficar en posició horitzontal i això l'induí a tancar els ulls i adormir-se i ja se sap: **a bona son, no hi ha llit dur**. Recordava d'estar envoltat de tota la tropa a la infermeria. Hi havia cames i braços pertot arreu, era un soldat, un soldat valent i eixerit. Ara, tot i tenir els ulls oberts no veia res, era tot fosc, **a les fosques ningú hi veu**. Potser havia perdut la visió i la memòria lliurant alguna batalla? Si era així, quant de temps havia passat? Li picava el nas. Li picava, quan va adonar-se que no podia moure les mans, ni les cames. Estava lligat de peus i mans. Quin joc era aquell? Qui l'havia fet presoner? No va perdre el cap perquè era conscient que **allò que Déu guarda, el dimoni no ho toca**. En aquest sentit, podia estar tranquil.

Les hores passaven inexorablement llargues, tedioses, eternes. El seu cap no feia més que repetir-li, **no hi ha mal que cent anys duri, no hi ha mal que cent anys duri...** Des de fora arribaven altres veus, però no era capaç de saber què renoi deien; el que era segur és que estaven tancats en alguna altra... gàbia?, cabina?, habitació? Els sons eren llunyans i sords. Va obrir la boca disposat a cridar amb totes les seves forces per ficar-se d'aquesta manera en contacte amb aquells que semblava que estaven en la seva mateixa situació; tanmateix, va recordar el que un dia li va dir a cau d'orella una fada d'ales enormes, de cabells llarguissims i sedosos: "Has d'estar molt segur del que dius en obrir la boca". De moment, ell no sabia ni on era ni si era adequat parlar, així que va intentar indagar on es trobava abans de

dir res del que pogués penedir-se. **És bo saber callar, fins que és l'hora de parlar.**

A l'habitació del Joel

En obrir els ulls el Joel, un nen de 7 anys, no veia res de res, fins que es va anar habituant a la foscor. D'un salt va aixecar-se del llit tot recordant que era el dia de Nadal. No trobava les espadenyes i no sabia on havia deixat el dia abans la seva bata, no podia coordinar els pensaments i els moviments; encara era massa jove per controlar les seves emocions. El passadís fins a l'habitació dels pares li semblà llarg i interminable, però sabia que aquell era el protocol d'actuació per a aquell dia: res d'anar a l'arbre tot sol i tafanejar o sacsejar les caixes dels regals; primer s'havia de llevar tothom.

En acaronar la mare i fer-li un petó de bon dia la va increpar perquè es fiqués en marxa al més aviat possible. Deixà que ella s'encarregués del pare, a qui sempre li costava més de reaccionar i tornar a la terra d'entre els braços de Morfeu. Tots tres amb els cabells esvalotats, arrossegant els peus i amb la càmera de fotos penjant de la mà del pare, es van dirigir a la sala.

Al peu de l'arbre, hi havia una quantitat desorbitada de regals. El Joel tornava a tenir problemes greus de coordinació; esquerra, dreta, dreta, esquerra... Va agafar el regal que li semblava més important, més voluminós.

Sònia Martí Moral
1r premi categoria adulta

A dins de Déu sap què...

Intentava descobrir les dimensions del lloc on estava, però l'única cosa que encertava a deduir és que era massa petit. Ja se sap, ***al pot petit hi ha la bona confitura***; pensar que ell era la confitura el va fer somriure reconfortat. De sobte, tot es va començar a moure. A més no podia adoptar la posició de defensa. No es podia bellugar ni el més mínim. El que fos que el tenia lligat, l'oprimia tan fort que va fer que es despertés en ell la temença de perdre les extremitats. De cop la llum, molta llum, una llum que el va deixar enlluernat durant una bona estona... De sobte una cara, la cara d'un nen. Un crit, por, suor, què passa? On sóc?

El Joel va deslliurar el seu **Soldat dels 100 refranys** de les brides que el feien presoner dins d'aquella caixa. Corrents, el nen buscà la corda de darrere el ninot, estirà amb determinació i sortí la frase més apropiada de totes les que hi havia al seu cor de disc dur: "***Per Nadal, cada ovel·la al seu corral***"

El soldat, tot i que deixava molts amics pel camí, ***a cada bugada es perd un llençol***, per fi sabia quina era la seva missió, dur la il·lusió com a arma i comunicar-se amb la paraula.

declaració jurada sobre el

Li ho torno a explicar, no passi pena. No. No he pres cap gotet de vi, senyora agent. Com gosa preguntar-m'ho? Voldria informar-la dels següents punts, així que, sisplau, sigui tan considerada de prendre'n nota *ad literam*:

Primer. Érem al segment nocturn del període diürn que precedeix la celebració anual nadalenca, i enlloc del nostre lloc de residència no es va posar en evidència cap activitat cinètica entre els posseïdors d'aquest potencial, incloent-hi varis exemplars de ratolí domèstic. Hi havia mitges i mitjons suspesos meticulosament de la part davantera de l'aparell calòric cremafustes, de conformitat amb el nostre plaer anticipat respecte de la imminent visita d'un excèntric filantrop conegut, entre altres denominacions folklòriques, pel títol honorífic de Sant Nicolau.

En segon lloc. Els germans prepúbbers, còmodament instal·lats en els seus respectius allotjaments de repòs, estaven experimentant subconscients al·lucinacions visuals de dolços de gust de fruita variada que es movien rítmicament dins de les seves respectives cúpules cranials. La meua parella conjugal i jo, tocats amb els preceptius revestiments de testa, érem a punt de treure profit de la somnolenta foscor hivernal quan a la part exterior del nostre immoble va elevar-se tal cacofonia que em vaig sentir obligat a alçar-me del meu lloc de descans amb promptitud per tal de determinar la font exacta de la mencionada fressa.

Tertium. Apressant-me a la finestra, vaig obrir immediatament les barreres que confinaven la nostra fenestració, i em vaig adonar tan bon punt ho vaig fer que la resplendor lunar de l'exterior, reflectida en la superfície d'una recent i cristal·lina precipitació líquida, es podria haver considerat digna rival del mateix meridià solar. Això va permetre als meus incrèduls òrgans òptics contemplar un exemplar de transport aeri en miniatura tirat per vuit mostres diminutes de mamífer artiodàctil remugant de la família dels cèrvids i pilotat per un minúscul xofer una mica granadet però tan exuberant i àgil que se'm va fer obvi a l'instant que es tractava en realitat del visitant previst. Gràcies a aquella força motriu ungulada el barbat conductor viatjava a la que possiblement fóra una velocitat més vertiginosa que la dels depredadors alats més ràpids, mentre vociferava amb veu de tro, expulsava alè musicalment a través dels llavis contrets i abordava cadascun dels membres de l'octet al·ludint al seu respectiu *cognomen*: "Va, Dasher! Força, Dancer!" i de manera anàloga amb la resta, tot guiant-los cap al nivell extrem més superior del nostre habitatacle, a través de l'estructura del qual jo podia distingir fàcilment les concatenacions de cadascuna de les trenta-dues extremitats podals, força asclades per la meua sorpresa vist que s'impulsaven en l'aire.

En quart lloc. En el mateix moment en què jo vaig retractar el meu crani de la seva antiga ubicació, alhora que realitzava un gir de cent vuitanta graus, el nostre distingit visitant

filantrop barbut

David Gálvez Casellas
Finalista categoria adulta

aconseguia l'accés -amb la major celeritat i pel mètode del salt a la baixa—per mitjà del passatge del fum. Anava vestit enterament de pells d'animals contaminades pels residus de banús de les oxidacions dels combustibles carbonífers que s'havien acumulat en les parets del passatge. La seva similitud amb un venedor ambulat una mica paquidèrmic la hi vaig atribuir en gran mesura a la gran quantitat de joguines variades que portava dorsalment en un còmode receptacle de tela.

Cinquè. Les seves òrbites eren espurnejants i amb una lluminositat reflectida, mentre que les seves esquerdes dèrmiques submaxil·lars aportaven evidència d'una atractiva amabilitat. Els capil·lars de les regions malars i de l'apèndix nasal eren curulls de sang que en banyava les capes subcutànies. Els primers s'aproximaven en coloració a l'emblema floral d'Albió. Els darrers, a la de la cirera dolça. Els seus divertits *sub-*i *supralabials* no s'assemblaven a res tant com a un nus de llaç comú i el seu entorn facial hirsut semblava -i no descarto que fos- una sèrie de petits cristalls tabulars i columnars d'aigua congelada.

En sisè lloc. Comprimit amb fermesa entre els seus incisius s'apreciava un estri de fumar, els grisos gasos del qual, formant una tènue el·lipse sobre l'occípit, recordaven un cercle de grèvol per decorar. El seu rostre era més ample que alt i quan engolia amb audible delit, acaranyant-se -ja

que no va tenir cap mena de problema a fer fonedís un colossal got de llet deixat com a obsequi pels germans prepúbbers-, la seva corpulenta regió abdominal ondulava de la mateixa manera que el xarop de fruita dins d'un contenidor hemisfèric tou. Era, en definitiva, ni més ni menys que un gnom obès, alegre i un pèl repapiejant, la percepció òptica del qual em va predisposar a la broma malgrat tots els esforços que vaig fer per abstenir-me'n. Pel ràpid descens i elevació posterior d'una de les parpelles i la rotació del cap lleugerament cap a una banda, el proboscidi em va indicar que no hi havia fonament per al temor per part meva.

I, finalment. Sense dir paraula i amb expedició, va començar a omplir les mitges i els mitjons suspesos esmentats abans amb diversos dels esmentats articles de mercaderia extrets de l'anteriorment esmentat i dorsalment transportat receptacle de tela. En completar aquesta tasca, va executar una abrupta bolcada, va col·locar un únic dígit manual en juxtaposició lateral del seu òrgan olfactiu, va inclinar el seu crani cap endavant en un gest de comiat i a l'instant va dur a terme la seva sortida per la via de la renegociació -en revers- pel pas del fum. A continuació va impulsar-se a si mateix, transportant-se en un vector curt, va dirigir una expulsió musical d'aire a través del seu contret esfínter oral als quadrúpedes cornuts de càrrega i va procedir a elevar-se en l'aire en un moviment comparable a l'observable principalment en les parts amb llavor de la mala herba

comuna. Encara vaig escoltar l'exclamació de comiat, audible immediatament abans de la seva vehiculació més enllà dels límits de la visibilitat: "Una extàtica Nativitat a la circumscripció planetària, i ja que hi som, els meus sincers desitjos per a un salubre període de benefici i gratificant gaudi entre la posta i l'alba."

I de tot això en dono fe ara i aquí, en declaració oral jurada davant de la senyora agent de policia, jurant i perjurant davant la seva insistència que no he ingerit cap mena de substància alcoholitzant i que tampoc no m'he begut l'enteniment. Que si d'alguna cosa jo sempre he anat sobrat, mal em requi de ser jo qui ho digui, és de sobrietat i d'*en-teni-ment*.

acta_{del}

23è concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del vint-i-tresè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Sra. Alexandra Grebennikova
- Sr. Jérôme Viñolas
- Sra. Enma Hernández
- Sra. Eva Royo
- Sr. Albert Ginestà
- Sra. Meritxell Rabadà

Després d'haver deliberat en les sessions dels dies 13 de gener i 16 de febrer del 2011,

MANIFESTEM:

1. Que s'ha assolit un nombre de 256 participants en l'edició d'enguany: 68 en la categoria alevina, 109 en la categoria infantil, 59 en la categoria juvenil i 20 en la categoria adulta.

2. Que, tot i la gran quantitat de contes presentats, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions per unanimitat en tots els casos i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINA

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 5 per la seva originalitat en el tractament de l'ecologia tant material com dels sentiments, i per la presentació acurada amb unes il·lustracions fetes a mà.

El conte es titula: *Una nit llarguíssima*, de Jordi Vilella Rossell, d'Andorra la Vella.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 53, per la coherència del conte, que tracta el tema del Nadal en la seva essència.

El conte es titula: *Un Nadal diferent*, i l'autora és Laura Quella Ginesta, d'Encamp.

CATEGORIA INFANTIL

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 22, per l'originalitat en el plantejament de l'obra, escrita amb un estil molt correcte i que destaca pel final inesperat.

El conte es titula: *Diari de pensador*, i l'autor és Marc Ribert Arqués, d'Escaldes-Engordany.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 102, perquè és una història ben redactada, que ressalta l'esperit de superació davant la desgràcia.

El conte es titula: *Blanc i negre*, i l'ha escrit Margot Llobera Farré, d'Escaldes-Engordany.

CATEGORIA JUVENIL

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 3, en què s'ha valorat el valor de la solidaritat humana i l'hospitalitat lligats al Nadal dins d'un relat dramàtic de tipus històric.

El conte es titula: *El camí de la llibertat*, d'Elisenda Gonzàlez Quintana, d'Encamp.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 54, que destaca per la ironia i el to humorístic en la crítica que fa del consumisme i la burocràcia de la nostra societat.

El conte es titula: *Fem pessebre aquest any?*, i l'ha escrit Clara Garrallà Casal, de la Massana.

CATEGORIA ADULTA

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 12, per com es barregen història i ficció en un relat molt elaborat i ben documentat.

El conte es titula: *La pedra Caraca*, de Ricard Poy Hervàs, d'Encamp.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 17, perquè està molt ben construït i redactat, i manté el lector immers en la lectura i en les emocions que transmet.

El conte es titula: *Els miracles no existeixen*, de Richard Imbernón Rios, d'Andorra la Vella.

Andorra la Vella, 22 de febrer de 2011

acta_{del}

24è concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del vint-i-quatrè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Sra. Núria Gasch
- Sr. Richard Imbernón
- Sra. Beth Gil
- Sr. Jean Michel Armengol
- Sra. Maria Martí
- Sra. Marta Alberch

Després d'haver deliberat en les sessions dels dies 13 de gener i 7 de febrer del 2012,

MANIFESTEM:

1. Que s'ha assolit un nombre de 239 participants en l'edició d'enguany: 51 en la categoria alevina, 96 en la categoria infantil, 77 en la categoria juvenil i 15 en la categoria adulta.
2. Que tot i la gran quantitat de contes presentats, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions en tots els casos i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINA

—El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 14, per l'originalitat en la personificació del Nadal i en l'ús de les noves tecnologies dins del relat.

El conte es titula: *El refredat del senyor Nadal*, de Daniel Arqués Rubió, de 10 anys, d'Escaldes-Engordany.

—I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 11, que destaca perquè és un conte senzill, ben estructurat i molt ben redactat.

El conte es titula: *Un Nadal en família*, i l'ha escrit Mireia Fonseca Claparols, de 10 anys, de la Massana.

CATEGORIA INFANTIL

—El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 46, pel bon ús del flashback per explicar una història tendra.

El conte es titula: *La carta*, i és de Canòlich Àlvarez Puig, de 14 anys, de Sant Julià de Lòria.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 3, perquè tracta el tema de l'adopció amb tota normalitat i el combina amb el Nadal afegint-hi una bona dosi de fantasia.

El conte es titula: *L'estiu del Pare Noel*, d'Ona Pujol Puy, de 13 anys, de Sant Julià de Lòria.

CATEGORIA JUVENIL

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 61, en què s'ha valorat una història amb un to cinematogràfic resolta de forma molt original.

El conte es titula: *Regal de Nadal a l'aeroport JFK*, i és de Pau Riera Dejuan, de 17 anys, d'Andorra la Vella.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 21, que destaca per l'estil i la redacció, i en el relat la comunicació intergeneracional marca un desenllaç inesperat.

El conte es titula: *El darrer Nadal*, d'Andrea Moreno Consuegra, de 16 anys, d'Andorra la Vella.

CATEGORIA ADULTA

–El jurat decideix declarar finalista el conte núm. 2, per la comicitat que produeix l'ús del llenguatge jurídic en un conte de Nadal i la complexitat de redactar-lo així.

El conte es titula: *Declaració jurada sobre el filantrop barbut*, de David Gálvez Casellas, de Sant Julià de Lòria.

–I decideix atorgar el primer premi al conte núm. 1, que destaca per una redacció acurada, amb un ús adequat de frases fetes que porten el lector fins a un missatge de pau ben sorprenent.

El conte es titula: *El soldat dels 100 refranys*, de Sònia Martí Moral, d'Escaldes-Engordany.

Andorra la Vella, 24 de febrer de 2012

Edició: **Govern d'Andorra, Biblioteca Pública del Govern**

Disseny i maquetació: **Pere Moles, dissenyador**

Dipòsit legal: **AND.454-2012**

ISBN: **978-99920-0-654-2**

12

Govern d'Andorra